

สิ่งดีดีในชีวิต

ขวัญ เพียงหยัย

หากเห็นว่าชีวิตมีค่าเพียงใด
ก็จงเก็บไว้แต่สิ่งดีดี
ทั้งสิ่งเลวทั้งหลายไปเถิด
อย่าให้เปลืองพื้นที่ชีวิต

สิ่งดีดีในชีวิต

ขวัญ เพียงหยัย

หนังสือลำดับที่ 5 ของสำนักพิมพ์ เรือนขวัญ
ISBN : 978-616-90901-4-4
พิมพ์ครั้งที่ 1 : พฤษภาคม 2554
ราคา 195 บาท

จัดพิมพ์โดย :
สำนักพิมพ์ เรือนขวัญ

เจ้าของ :
บริษัท จีเอ็ม มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อาคาร GM Group 914 ถนนพระราม 5
แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต
กรุงเทพฯ 10300
โทรศัพท์ : 02 241 8000
โทรสาร : 02 241 8008
Homepage : <http://www.gmggroup.in.th>
E-mail : gm@gmggroup.in.th

แยกสี :
บริษัท กนกศิลป์ (ไทยแลนด์) จำกัด
โทรศัพท์ : 02 215 1588
พิมพ์ที่ :
บริษัท โอเอส พรินติ้ง เฮาส์ จำกัด
โทรศัพท์ : 02 434 6850-1

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ :
บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ชั้นที่ 19
เลขที่ 1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด
แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
โทรศัพท์ : 02 739 8000, 02 739 8222
โทรสาร : 02 739 8356-9
Homepage : <http://www.se-ed.com>

บรรณาธิการ
พรจิตต์ พงศ์วราภา

ออกแบบปก / รูปเล่ม
ประทีป ปัจฉิมทีก

พิสูจน์อักษร
เจนจิรา ต่ายเทศ

ผู้จัดการฝ่ายผลิต
รัตนา ด้วง

ผู้จัดการทั่วไป
ภาณุวัชร พงศ์วราภา

สิ่งดีที่สุดในชีวิต

เหมือนละอองน้ำค้างกลางคืนที่
พร่างพรमพื้นหญ้า ยามฟ้ายังไม่
โปรยฝน นาน ๆ ครั้งเราจะยอมรับว่า
มีเรื่องดีเกิดขึ้นในชีวิต แต่ความจริง
เรามีหัวใจจำขึ้นได้ในระหว่างนั้น
หากเราสามารถมองเห็นสิ่งดีที่เกิดขึ้น
ขึ้นตลอดเวลาในชีวิต แม้จะเป็นเรื่อง
เล็กน้อยกว่าแต่ก็มาบ่อยกว่า หรือ
แม้แต่ในเรื่องที่คุณน่าหวาดกลัว หรือ
ทุกข์ทรมาน แต่ก็จะมีด้านหนึ่งของ
มันที่ยังส่องแสงอยู่ หากเราจะ
สามารถเห็นมันได้ มันก็จะพารอยยิ้ม
มาให้เราชื่นใจได้เสมอ มองดูในวัน
เวลาของคุณอย่างเป็นธรรมและรอบ
ด้านอีกครั้ง คุณจะพบประกายแสงที่
ซ่อนอยู่ ปรกกายของสิ่งดีในชีวิต

ด้วยความปรารถนาดี

ขวัญ เพียงหยัย

รักแต่ไม่หวง

การไปหัวหินคราวนี้ มีจุดพิเศษเพิ่มเติมจากการไปเที่ยวชมสวนสวยๆ ตามรีสอร์ทต่างๆ อยู่อย่างหนึ่งคือได้ไปแวะหาเพื่อนรุ่นน้องที่เปิดบ้านเป็นร้านขายหนังสือเก่าและแผ่นเสียงเก่า ซึ่งสินค้าในร้านก็คือหนังสือจากตู้ของเขาเองที่สะสมไว้ตั้งแต่วัยหนุ่ม แม้ยุคนี้จะเป็นการโหลดเพลงตามมือถือกันแล้ว แต่แผ่นเสียงเก่าๆ ก็ยังมีคนเล่น เขาบอกว่ามีความสุขมากกับการมีชีวิตอยู่ในบ้านที่เป็นร้านค้าของตัวเองด้วยชีวิตช้าๆ อยู่กับสิ่งที่รัก มีนักท่องเที่ยวมาแวะชมสินค้าในร้าน และพูดคุยซื้อขายกับลูกค้าภายนอกจากเน็ตด้วย มีชีวิตที่ดีจนอิจฉาตัวเอง

| 007

หนังสือเก่าเก็บของเขามีมากมายและล้วนเป็นหนังสือที่เขารัก จนมีสโลแกนว่า ‘รักแต่ไม่หวง’ พร้อมจะแบ่งปันให้คนอื่นที่รักในสิ่งเดียวกันได้ ไปชื่นชมบ้าง ราคาขายก็ไม่ได้แพงนัก พออยู่ได้อย่างมีความสุข

ในช่วงปีใหม่ของทุกๆ ปี ฉันตั้งใจไว้ว่าปีนี้จะทำอะไรเป็นพิเศษ แล้วก็ทำตามไปตลอดปี มันทำให้เรามีจุดหมายหลักที่แตกต่างสำหรับแต่ละปีก็สนุกดี สำหรับปีนี้ ฉันตั้งความคิดไว้ว่า จะเป็นปีแห่งการให้

มีอะไรที่ฉันจะให้ได้บ้าง ฉันเริ่มที่ตู้เสื้อผ้าก่อนเลย จัดแยกเสื้อผ้าไปให้กับมูลนิธิ หลังจากนั้นฉันก็มองไปรอบทิศพร้อมกับคิดว่าจะทำรายการให้อะไรได้บ้าง รู้สึกมันส์มากเลยทีเดียว

แล้วฉันก็นึกถึงห้องหนังสือ
ส่วนตัว มีหนังสือมากมายที่ฉัน
บริจาคให้ห้องสมุดรุ่นแล้วรุ่นเล่า

แต่บัดนี้ห้องหนังสือก็กลับ
เต็มขึ้นมามากแล้ว และมีหนังสือเก่าที่
เก็บมาแล้วมากกว่ายี่สิบปี บางเล่มได้
อ่าน บางเล่มยังไม่ได้อ่านเลย เห็นปก
แล้วก็ยังอยากจะอ่านอยู่ แต่บางเล่ม
แม้จะยังไม่ได้อ่าน แต่ก็เอาต์ไปจาก
ความสนใจแล้ว

พอเห็นมุมหนังสือเก่าก็พาให้
หวนคิดถึงร้านของน้องขึ้นมาทันที
ตามมาด้วยสโลแกน ‘รักแต่ไม่หวง’
เกิดอารมณ์บันจอยอยากจะร่วม
สโลแกนด้วยทันทีอย่างล้นอก จัดการ
เลือกคัดหนังสือเล่มที่สามารถ
ออกปากได้ว่าไม่หวงใส่กล่อง
หมายความว่ายังมีบางเล่มที่เอื้ออวย
ยังเหนียวแน่นอยู่นั่นเอง จึงให้รอ
ลงอาญาไว้ก่อน

บรรจุหนังสือได้กล่องใหญ่ก็
ส่งไปให้น้องร่วมบรรเลงความไม่หวง
กันอย่างครึกครื้น จอยอารมณ์เป็น
อย่างยิ่ง

คิดแล้วสนุกใจไม่เว้นวายเลย
ทีเดียว

จอมหัวเราะ

แม่เป็นคนโศกดีมีบุญคือก้อยมาดูแล ก้อยเป็นคนหัวเราะง่าย ก้อยเองก็รู้ เพราะเธอจะบอกว่า หนูหัวเราะง่ายค่ะ หัวเราะทั้งวันสบายใจดีค่ะ มีเรื่องอะไรหนูก็เข้าไปหมด

เป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ของบ้าน ก้อยไม่คิดมาก ยอมรับชีวิตอย่างเป็นโดยไม่ต้องเรียนธรรมะ

แม่ให้ไปซื้อข้าวราดกะเพราหมูใส่ไข่ดาว ซื้อมาได้ก้อยก็จัดไปให้แม่กิน แม่กินไปครู่หนึ่ง นึกขึ้นมาได้ว่าไม่มีไข่ดาวก็บอกก้อย

“อ้อ! เหมอคะ เขาไม่ได้ใส่ไข่ดาวให้หรือคะ อี อี อี อี เฮ้ ทำไมบอกให้ใส่แล้วไม่ใส่ อี อี อี อี นำข้างเลย ขนาดบอกให้ใส่ยังไม่ใส่อีก อี อี อี” แล้วก็ไปนั่งข้างหลังต่ออีกพัก

พี่ชายของก้อยโทรศัพท์มาจากเชียงใหม่ส่งข่าวมาว่าลูกชายถูกจับ เพราะไปมีเรื่องกับใครไม่รู้ วันรุ่งขึ้นก้อยตรงว่าจะขึ้นไปเชียงใหม่ด้วยพอดีพี่ชายโทรฯ มารายงานว่าเขาจับเข้าห้องขังไปเรียบร้อยแล้ว ดังนั้น เมื่อถามไถ่ว่าจะไปเชียงใหม่ยังงัย ก้อยก็ตอบว่า

“อ้อ! ไม่ไปแล้วค่ะ ดิดดิดไปแล้ว กินข้าวฟรี”

ไม่เคียดร้อนใจอะไร จบเรื่องยุ่งๆ บนโรงพักไปแล้วเป็นแล้วกัน

ก้อยยังเป็นคนขี้สงสาร แม่หมาออกลูกมา 6 ตัว ตัวผู้มีคนมาขอแบ่งไปบ้าง แต่ตัวเมีย 2 ตัว ไม่มีใครเอา ใครๆ ก็อยากได้แต่หมาตัวผู้ เหมือนคนเลย ใครๆ ก็อยากได้แต่ลูกผู้ชาย วันหนึ่งคนขับรถมาจับหมาตัวเมียขึ้นรถเพราะฉนั้นให้เขาเอาไปเลี้ยงที่บ้านแม่ที่อุทัยธานี ก้อยบอกสงสารมันอย่าเอาไปเลย ฉนั้นบอกว่า

“สงสารทำไม เอาไปเลี้ยง ที่บ้านเขาก็มีที่วิ่งเล่น กว้างกว่าบ้านเรานี้อีก ไม่ได้เอาไปแลกถึงนั่นนะ”

แต่ก้อยก็ยังสงสาร ไม่รู้เขาจะเลี้ยงดีหรือเปล่า

เวลาที่ก้อยดูแลแม่ ก้อยดูแลดีเอาใจใส่ พยายามทั้งนวดยา ให้อาหาร ดูแลอาหาร ช่วยทำกายภาพ ช่วยพยุงเดิน อยู่กับแม่ตลอด 24 ชั่วโมง นับเป็นบุคคลยอดเยี่ยมขั้นติดดาว จันและแม่ก็ดูแลตอบแทนก้อยอย่างดีไม่แพ้กัน แต่จันก็ได้เรียนรู้อย่างหนึ่งจากก้อยและหลานที่มาช่วยทำความสะอาดบ้าน คือเมื่อมีเหตุจะต้องไปจากกัน ก็จะไปเหมือนนกบิน คือไปง่าย ๆ ไร้ร่องรอย ความผูกพัน ไม่ว่าที่เดิมจะดีหรือไม่ดี อยู่เมื่อต้องอยู่ ไปเมื่อต้องไป เหมือนชีวิตมีอยู่เพียงเพราะลมหายใจยังมีอยู่ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น เป็นชนเผ่าที่แปลกจริง ๆ

อย่างไรก็ตาม เมื่อยังอยู่ด้วยกัน ก็ต้องดีใจว่าโชคดียังได้อยู่ด้วยกัน มีสิ่งดีที่ต่างมอบให้กัน และเมื่อต้องจากกันไป ก็ต้องดีใจว่าอย่างน้อย ครั้งหนึ่งในชีวิตเราเคยอยู่ด้วยกัน

เอาเป็นว่า คิดให้ดีให้หมดก็แล้วกัน คิดเหมือนก้อยก็จะได้สบายใจ เหมือนก้อย ฮิ ฮิ ฮิ ฮิ

ขอบคุณ : พ่อผู้ให้กำเนิด ลำบากยากจนยังไ้ก็ไม่ยอมยกลูกให้คนอื่นเลี้ยง

ขอบคุณ : แม่รอด แม่เลี้ยงผู้เป็นที่รัก ผู้ดีเลิศหาใครเสมอเหมือน ถึงแม่ไม่ใช่ผู้ให้กำเนิด แต่ก็รักลูกคนนี้เหมือนลูกของตัวเอง

ขอบคุณ : น้องจิม ทั้งที่เป็นน้องคนละแม่ก็ยังคอยดูแลทุกอย่างให้พี่และหลาน เหมือนแม่บ้าน เอาใจใส่ให้ความรักและความห่วงใยให้ พ่อ พี่ และหลานเสมอ ๆ

ขอบคุณ : ลูกชายที่คอยเป็นน้ำหล่อเลี้ยงหัวใจให้ต้องสู้และอดทน
ในทุกเรื่องเสมอ

ขอบคุณ : ที่ได้ทำงานกับเจ้านายที่ดี ทำให้ทำงานได้อย่างสนุก

ขอบคุณ : แผ่นดินไทย ที่ได้เกิดมาในแผ่นดินนี้ ได้เป็นที่อยู่ที่อาศัย
ไม่มีที่ไหนดีเท่ากับแผ่นดินไทยแล้ว

- ‘อิมง่าย’

ก่อนจะแก่

คิดดีชอบเอาใจใส่กับเรื่องของคนอื่นมากเกินไป วันๆ คิดดีจะนั่งดูคนโน้นมีอะไรบ้างที่คิดดีไม่มี คนนี้เท่าเก่าแค่ไหน คนนั้นเปลี่ยนรถใหม่แล้วว้าย! คิดดียังนั่งรถเมล์สายเดิมอยู่เลย

คิดแล้วคิดดีก็บรรเลงบทนางเอกนำสงสาร ร้องไห้ใส่แก้วน้ำส้ม จนกระทั่งวันหนึ่ง ตุ่มตุ้มมายืนชดค้อนให้ขวบๆ ด้วยความสงสารปนหมั่นไส้หมั่นไส้

“ดูคนที่เขามีน้อยกว่าเธอมั่งซีอะ อะไร ทำร้ายตัวเองอยู่ได้ มีคนอื่นเป็นล้านที่เขาโชคดียิ่งเธอไม่ได้ ต้องขอบคุณชีวิตแล้วเท่าที่มีอยู่ทุกวันนี้ละ”

คิดดีหน้าเหย เออ...ไม่เคยคิดอย่างนี้เลย ตุ่มตุ้มพูดต่อ

“เราต้องเติมความรู้สึกดีๆ ให้กับตัวเองเซ่ เพราะความรู้สึกไม่ดีกับตัวเองเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุด ทำให้เราไม่ก้าวหน้า”

คิดดีบิบน้ำตาหยดสุดท้าย น้ำส้มจืด

“เธอชอบเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นจนติดเป็นนิสัย พอมีเรื่องอะไรนิดก็ต้องเปรียบกับคนอื่นอยู่เรื่อย ๆ เพราะถ้าไม่เปรียบจะไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ตรงไหน มันชิน ยังจำไม่ได้ เลิกเซะ”

คิดดียอมจำนน เริ่มอยากหลุดพ้นจากนิสัยของตัวเอง

“ฉันควรทำยังงี้ดี”

“ต้องเชื่อมั่นในตัวเอง เราทำอะไรดีที่สุดแล้ว สิ่งที่เราดีที่สุดแล้ว สำหรับเรา รักษาสิ่งที่มีไว้แล้วทำให้ดียิ่งขึ้นไปอีก ก็จะได้รับสิ่งดีขึ้นไปอีก ได้แค่ไหนก็พอใจของเรา เรื่องของคนอื่นอย่าไปสนใจ อย่าไปเปรียบเทียบ เรามีความสุขกับชีวิตของเรา มีความสุขความพอใจกับสิ่งที่เรามี จำไว้ว่า ไม่ต้องเป็นที่หนึ่ง แต่ขอให้เป็นหนึ่งในเดียว เราดูแลชีวิตของเราคนเดียว คุณตัวเองสิ คิดดีมีอะไรในชีวิตบ้างตอนนี้”

คิดดีคิด คิด คิดไม่ออก คุ่มดุษฎีหาวเราะ

“คิดดีมีร่างกายครบ 32 มัย สุขภาพแข็งแรงดีใช้มัย ยังวิ่งได้ มีงานทำ มีบ้านอยู่ ผ่อนบ้านไหว มีข้าวกินครบ 3 มื้อ ถักนิตตั้งเก่ง ร้องเพลงได้ หน้าตาสวยพอไปวัดตอนสายๆ ได้ ไม่เป็นหนี้บัตรเครดิต ชีวิตจะเอาอย่างไรอีก”

คิดดีพยักหน้าตามหงิกๆ เคยคิดแต่ว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่มี เพราะ

“ใครๆ ก็คิดอย่างนั้นแหละ หมู่ชนที่ชอบกลุ้มใจ ฝ่าคิดถึงแต่สิ่งที่ยังไม่มี ไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่แล้ว แทนที่จะมีความสุขกับสิ่งที่มีอยู่แล้ว ก็เลยต้องทุกข์กับสิ่งที่ไม่มี ก็ในเมื่อสิ่งที่ไม่มีมันนำทุกข์มาให้ก็ยิ่งยอมให้มัน จูงอยู่ได้ไง ที่ยังงี้ละไม่คิด แล้วจะได้มีความสุขเมื่อไหร่ เดียวก็จะแก่อยู่แล้ว”

คิดดีตึกกะใจ เอ๊ย! เดียวก็จะแก่อยู่แล้วหรือ ไม่เอา ไม่เอา คิดดีมีความสุขดีกว่า ตอนนี้คิดดีรู้แล้วว่าตัวเองมีอะไรบางอย่างที่จะต้องรัก ต้องดูแล ก็ชีวิตที่ดีของคิดดีเองนั่นไง

สิ่งดีที่สุดในชีวิต ยอมรับในสิ่งที่คนอื่นเป็น เพื่อใจที่เข้มแข็ง
เมื่อมีทุกข์จงอย่าคิด เพื่อใจที่สดใส
รับฟังปัญหา เพื่อพัฒนาจิตใจ
ต่อให้สถานการณ์เป็นอย่างไร เพื่อใจของเรา

- เมย์

จินหยาง

วันที่พริบพริรู้สึกท้อถอยกับงานโครงการของเธอที่คืบหน้าไปไม่มากเท่าที่ควร เธอหยุดงานเร็วในเย็นวันหนึ่ง คิดว่าจะหาเวลาพักผ่อนให้กับตัวเอง เพื่อจะได้ไตร่ตรองว่า จะไปต่อหรือเลิกดี เธอนั่งสบายๆ บนโซฟาตัวโปรดพร้อมกับมีของขบเคี้ยวอยู่ข้างๆ พริบพริกำลังจะดูหนังสารคดีจากประเทศจีน เธอได้พบกับเรื่องราวของเด็กหญิงอายุ 12 ขวบคนหนึ่ง

จินหยางกำลังฝึกยิมนาสติกอย่างหนักสัปดาห์ละ 6 วัน วันละ 8 ชั่วโมง ห้อยโหนบาร์ต่างระดับ ฝึกเดินบนคานทรงตัว บางทีเจ็บสอกเจ็บเข่าก็พันผ้าแล้วฝึกต่อไป เธอฝึกมา 10 ปีแล้ว ไม่มีชีวิตในวัยเด็กให้เธอรู้จัก ไม่มีการหยอกล้อกระซิบกระซาบตามประสาเด็กผู้หญิง ปีหนึ่งจะได้กลับบ้านเฉพาะวันตรุษจีนเท่านั้น

จินหยางต้องเข้าแข่งขันคัดเลือกกับเยาวชนจากทั่วประเทศจีน 132 คน การแข่งคราวนี้เป็นารคัดเลือกในรอบแรก ซึ่งแข่งขัน 4 ประเภท มีบาร์ต่างระดับ ม้ากระโดด ฟลอร์ และคานทรงตัว

จินหยางตกลงมาจากคานทรงตัวถึง 2 ครั้ง สำหรับม้ากระโดดความเร็ว ความสูง และความสวยงาม เธอทำได้สมบูรณ์ แต่การลงพื้นเธอพลาดไปมาก บนฟลอร์เธอทำคะแนนได้ยอดเยี่ยม และเธอทำคะแนนบาร์ต่างระดับได้สูงสุดจนทำให้เธอผ่านเข้ารอบต่อไปได้

ในวันหยุดพ่อจะพาจินหยางไปเที่ยวสวนสนุก ซึ่งจินหยางชอบเล่นรถไฟเหาะตีลังกาแบบหมุนเป็นเกลียว เธอสนุกมากและได้รู้สึกพักผ่อนพอช้อนนมให้เธอกิน แต่ตอนเย็นเธอจะต้องกลับไปที่บ้านก่อน 6 โมงเย็น บางครั้งจินหยางก็ท้อ เธอกลัวเวลาครูฝึกให้ทำท่าเหยียดกระดูกมันเจ็บ เวลาเธออยู่บนม้ากระโดด เธอกลัวมาก แต่เธอก็ยังฝึกต่อไป เธอบอกว่า

“พ่อบอกว่า ถ้าชีวิตมันง่าย มันก็ไม่มีอะไรให้จดจำเมื่อโตขึ้น ท่านบอกว่าเพียงแค่นี้มีความสุขขึ้นกับความหวาน มีน้ำตาลกับรอยยิ้มที่ดีหนูก็มีความสุขทรงจำอันยิ่งใหญ่ให้มองกลับมา”

จินหยางยังคงต้องฝึกต่อไปเรื่อย ๆ อนาคตอยู่ที่ผลของการแข่งขันว่าจะได้เข้ารอบถึงทีมชาติหรือไม่ ซึ่งแม้ว่าคำตอบเลื่อนราง แต่การมุ่งมั่นฝึกฝนเพื่อไปสู่สิ่งนั้นแจ่มชัด

“ถ้าคุณแค่นั่งอยู่เฉย ๆ คุณไม่ได้ไปไหนสักที่ ชีวิตจะไม่ได้เหรียญทองใด ๆ เพราะคุณไม่ทำอะไรเลย”

พริบพริฐักอายจินหยาง เพราะจินหยางใช้เวลามากกว่าที่พริบพริฐักกับงานโครงการของเธอหลายเท่าตัว ทั้งพริบพริฐักยังไม่ต้องเสียสละชีวิตประจำวันปกติของคนธรรมดาไปทั้งหมดอย่างจินหยางอีกด้วย พริบพริฐักต้องทำโครงการนี้ต่อไปให้สำเร็จด้วยดีให้ได้

ขอบคุณจินหยาง

ขอบคุณลูกชาย

ลูกทำให้แม่รู้สึกมีบุญที่ได้มีลูกชายที่ดีอย่างลูก

- แม่

มหานุญ

วันที่ 16 มกราคมของทุกปี วัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี จัดงานวันมรณภาพของหลวงพ่ocha สุภโท โดยมีงานตั้งแต่วันที่ 12 ไปจนถึงเช้าวันที่ 17 เป็นงานที่ใหญ่มาก เนื่องจากวัดหนองป่าพงมีสาขาสืบถึง 200 กว่าสาขาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ พระจากทุกวัดรวมแล้วเป็นพันรูปจึงมาร่วมพิธี รวมทั้งแม่ชี อุบาสก อุบาสิกา รวมอีกเป็นพันคน มาร่วมถือศีล 8 มีพระปลัดกันเทศน์วันละหลายครั้ง กลางคืนก็เทศน์ด้วย ถึงประมาณ 4 ทุ่ม

022 | บริเวณรอบนอกของอาคารที่พักของอุบาสกอุบาสิกาเป็นป่า ระหว่างต้นไม้แต่ละต้นก็มีคนมากางมุ้ง กางเต็นท์ เป็นบ้านชั่วคราวกินนอนอยู่ตลอด 7 วันเต็มไปทั่วป่าโดยรอบ ญาติธรรมเหล่านี้มาจากทุกจังหวัดในภาคอีสาน

ถัดออกไปจากส่วนนี้อีก เป็นบริเวณลานกว้างมาก เป็นที่ตั้งของโรงทาน ตั้งเป็นเต็นท์ๆ เรียงต่อกันเป็นตับ แต่ละเต็นท์จะบริการอาหารแตกต่างกันไป เช่น เต็นท์ป่าทองโก๋ จะทอดปลาทอดโก๋ตั้งแต่ 7 โมงเช้าถึง 2 ทุ่ม ใช้แบ่งไป 130 กิโลกรัมต่อวัน คิวยาวเหยียดไม่เคยหดยาย นอกจากเต็นท์ซึ่งจะบริการตลอดวันแล้ว ถัดไปข้างหน้าเต็นท์ก็จะมีโต๊ะใหญ่ตั้งอยู่โต๊ะนี้สำหรับผู้มาเฉพาะเวลา เช่น ลูกชิ้นเสียบไม้ย่าง เอามา 7 หม้อ ตั้งโต๊ะยังไม่ทันเสร็จ ฝ่าหม้อยังเปิดไม่ทันครบ ผู้คนเด็กผู้ใหญ่ก็วิ่งมาตั้งคิวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ยืนคอยไปจนกว่าแม่ค้าจะพร้อม เด็กคนหนึ่งเวียนเทียนมาเป็นรอบที่สาม จนคนช่วยแจกจำได้จึงบอกว่า เอ๊ะ! น้องคนนี้ได้ไปแล้วนี่ เจ้าของลูกชิ้นตอบว่า

“ไม่เป็นไร มากอีกก็แจกอีก เขาอาจจะเอาไปให้พ่อแม่ให้ญาติเขาก็ได้
กินไปเลยวันนี้คนดีคนชั่วกินได้หมด”

ถ้อยคำที่เปิดให้เห็นหัวใจกว้างขวางของเธอชัดเจน เพียงไม่นาน
ลูกชิ้นก็หมด เธอเก็บของขึ้นรถกลับบ้าน ใต้ตัวนั้นเพียงอีก 20 นาทีก็มี
ข้าวแกงของเจ้าใหม่มาตั้ง และยังเปิดหม้อไม่ครบ แลวกตั้งคิวรอเรียบร้อยแล้ว

คนเต็มทั่วบริเวณมากกว่าพันคน กินฟรีตลอดวันยังคำ เป็นอย่างนี้
ทุกวันตลอดจนถึงวันที่ 16 อันเป็นวันจริง ตอนเย็นมีการเวียนเทียนรอบ
เจดีย์ทอง นำโดยคณะสงฆ์ ตามด้วยชี อุบาสก อุบาสิกา และชาวบ้านที่มา
ร่วมงานทั้งหมด หลังจากนั้นมีการเทศน์ชนิดติดต่อกันไม่มีการหยุดพักแบบวัน
ปกติ หลวงพ่อองค์ต่างๆ ทบอยกันเทศน์ต่อเนื่องไปตลอดคืน จนถึงรุ่งเช้า
ของวันที่ 17 จึงเป็นอันจบงาน

บุญกุศลล้นหลาม งานจิตงามใจไปทั่วงานตลอด 7 วัน มีแต่ความ
ยิ้มแย้มแจ่มใส เอื้อเฟื้อและสงบพึงธรรม เป็นสัปดาห์แห่งมหาบุญของเดือน
มกราคม

หลายคนใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตในการให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ
เมื่อได้แล้วก็คิดว่าเป็นสิ่งดี เมื่อไม่ได้ก็คิดว่าชีวิตเจอสสิ่งไม่ดี
แต่จริง ๆ แล้ว

เมื่อความทุกข์สอนให้เรารู้จักความสุข
ความเจ็บปวดสอนให้เรารู้ถึงคุณค่าของการมีชีวิต
เพราะฉะนั้น

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตมีด้านดีของมันเสมอ
สิ่งดีที่สุดในชีวิตเกิดขึ้นอยู่แล้วในทุก ๆ วันของชีวิต
เพียงแค่ว่าคุณมองเห็นมันหรือเปล่า

- พิศลิป พงศ์วรภา

ยิ่งให้ยิ่งได้

ชวานาคนหนึ่งได้ขอร้องให้พระสวดอวยพรอุทิศให้แก่ภรรยาของเขาคือคนที่สิ้นชีวิตไปแล้ว หลังจากการสวดมนต์ได้ผ่านไป ชวานาก็ถามขึ้นว่า

“ท่านคิดว่าภรรยาของผมจะได้รับบุญกุศลจากการกระทำเช่นนี้หรือไม่ครับ”

“ไม่เพียงแต่ภรรยาของคุณเท่านั้น แต่สรรพสัตว์ทั้งหลายต่างก็จะได้รับคุณประโยชน์จากการสวดมนต์ครั้งนี้ด้วยกันทั้งสิ้น” พระตอบ

“ถ้าท่านว่าสรรพสัตว์ทั้งปวงจะได้รับคุณประโยชน์ด้วย” ชวานากล่าวสวนขึ้น “บางทีภรรยาของผมอาจคงยังอ่อนแอมาก และคนอื่นๆ ก็จะมาเอาเปรียบเธอ มาเอาบุญกุศลที่เธอควรได้ไปเสีย ดังนั้นขอท่านได้โปรดสวดมนต์เฉพาะเพื่อเธอเถิดครับ”

พระได้อธิบายว่ามันเป็นความปรารถนาของชาวพุทธทั้งหลายที่จะอานวยพร และปรารถนาที่จะแผ่บุญกุศลไปให้แก่ทุกๆ สรรพสัตว์อย่างถ้วนทั่ว

“นั่นเป็นคำสอนที่ดีมากครับ” ชวานาสรุป “แต่ได้โปรดยกเว้นสักครั้งเถิดครับ ผมมีเพื่อนบ้านคนหนึ่งซึ่งเป็นคนหยาบคายและชั่วร้ายต่อผมมาก ตัดเขาออกไปจากสรรพสัตว์ทั้งหลายเถิดครับ”

ชมพูชานันทานเรื่องนี้ รู้สึกสงสารคนใจแคบที่ต้องคอยระแวงระวังว่าตนเองจะเสียอะไรมากกว่าที่จำเป็น และจะได้อะไรน้อยกว่าที่ควรเป็น ทั้งชีวิตเต็มไปด้วยความหมกมุ่นระวังระไวและขุนมัว ถ้าหากจะได้หรือเสียไม่เท่าที่ตัวเองตั้งไว้

ขอบคุณ : เครื่องทำน้ำอุ่น ที่ทำให้วันที่แสนจะหนาวไม่ยากลุกจาก
ที่นอน ได้มีน้ำอุ่นอาบ ทำให้เรารู้สึกดี

ขอบคุณ : เจ้าหมาน้อย 3 ตัว ในวันที่ไม่มีคนอยู่บ้าน มีหมาน้อย
3 ตัว ทำให้เราไม่รู้สึกกลัว เหมือนอยู่คนเดียว

- กุ้ง

ชมพูดีใจ นึกขอบคุณชีวิตที่เธอไม่ได้เป็นอย่างนั้น การไม่ต้องระวัง ระวังว่าจะได้อะไรหรือเสียอะไร เป็นอิสระเสรีของจิตใจ สบาย มีความสุข ชมพู มีความเพลิดเพลินกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เช่น เคยไปปล่อยปลาที่ทำน้ำซึ่งมี สะพานทอดลงไปจรดผิวน้ำ ปลา 3 ตัวที่ปล่อยไปแล้วยังไม่ได้ว่ายไปไหน กลับมาวนเวียนโผล่หัวขึ้นมาบนผิวน้ำให้ชมพูลูบหัวเสียสองสามที ก่อนจะค่อยๆ วายไปอย่างช้าๆ สู่สายน้ำ ชมพูเก็บความสุขความเพลิดเพลินกลับไป บ้านได้หลายวัน

เราไม่ได้เป็นเจ้าของอะไรอย่างแท้จริงบนโลกใบนี้อยู่แล้ว แม้แต่ร่างกายก็ยังเพียงแต่ขอยืมธรรมชาติมาใช้ชั่วคราว ถ้ามีสิ่งของนอกกายอะไรที่พอแบ่งกันได้ก็ควรจะแบ่งกันไปเท่าที่สามารถทำได้ โดยไม่ถึงกับเบียดเบียน ทั้งตนเองและผู้อื่น ถ้าต่างคนต่างคิดเช่นนี้ก็จะไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ มีแต่เอื้อเฟื้อเกื้อหนุนทำให้ได้กันทุกคน

เหมือนนิทานเรื่องห้องอาหาร มีห้องหนึ่งที่มีอาหารอยู่เต็มโต๊ะ แต่ทุกคนที่นั่งอยู่รายรอบ มีแขนยาวแต่ไม่มีข้อศอกให้งอแขนได้ ทุกคนพยายาม ตักอาหารเข้าปากตัวเอง แต่กินไม่สำเร็จ ต่างยอมหิวโซอยู่ข้างโต๊ะที่ล้นอาหาร ต่างจากโต๊ะอาหารอีกห้องหนึ่ง ซึ่งมีอาหารอุดมเหมือนกัน ทุกคนมีแขนยาว ที่ไม่มีข้อศอกให้งอเหมือนกัน แต่ทุกคนตักอาหารป้อนให้คนอื่นที่อยู่ตรงข้าม ทำให้ทุกคนกินได้อ้วนท้วนสมบูรณ์อ้วนหมื่นปีมัน สนุกสนานร่าเริง

ยิ่งหวังยิ่งอด ยิ่งให้ยิ่งได้

ถ้าเราเข้าใจสิ่งนี้ เราจะมีสิ่งที่ดีในชีวิตได้

ความสุขฝึกได้

มานมาลี ได้อ่านหนังสือพลังจิตใต้สำนึก มีตอนหนึ่งกล่าวถึงการสร้างนิสัยประจำตัวให้มีความสุข เล่าถึงชายผู้หนึ่งซึ่งมักผิวปากฮัมเพลงและเต็มไปด้วยอารมณ์ขันอยู่เสมอ เขาเล่าว่ามันเป็นนิสัยประจำตัวในการมีความสุข ทุกๆ เช้าเมื่อตื่นนอนและทุกๆ คืนก่อนนอน เขาจะอวยพรให้ครอบครัว พืชผล ปศุสัตว์ และขอบคุณพระเจ้าที่ประทานการเก็บเกี่ยวอันได้ผลนามหัศจรรย์ เขาพูดเช่นนี้มา 40 ปีแล้ว

030

หนังสือแนะนำว่า สิ่งสำคัญประการหนึ่งเกี่ยวกับการมีความสุขคือ คุณจะต้องปรารถนาอย่างจริงจังในการมีความสุข

ฟังดูเหมือนน่าประหลาด ก็ใครจะไม่ปรารถนาความสุขเล่า แต่นั่นเป็นเรื่องจริง มานมาลีคิดทบทวน เพราะเราไม่ได้คิดถึงความสุขอย่างปรารถนาเลย วันๆ เราหมกมุ่นจิตใจลงไปที่ความทุกข์ บางคนใช้ความเจ็บไข้ของตนเป็นสื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่นโดยไม่รู้ตัวว่าทำอย่างนั้น ฉันมาซ้ำไปฉันสายเสมอ เขาทำได้ แต่ฉันทำไม่ได้ เขาร่ำรวย แต่ฉันติดขัด ความคิดด้านลบเหล่านี้ที่เราฝึกกันจนเป็นเรื่องปกติธรรมดา ซึ่งเราไม่รู้เลยว่า จริงๆ แล้วมันส่งผลต่อจิตใต้สำนึกของเราและก่อให้เกิดความทุกข์ตามมาในชีวิตประจำวัน

มานมาลีหันกลับมาที่เรื่องของตัวเอง เธอคิดเสมอว่าฉันอยากมีความสุข ซึ่งเธอไม่รู้ว่ามันเป็นประโยคที่หมายถึงว่าเธอกำลังมีความสุขอยู่ เธอเป็นนางเอกละครชีวิตของตัวเองที่แสนเศร้าน่าเห็นใจ และรอคอยให้ความสุขลอยมาเหมือนเมฆขาวในท้องฟ้าครามที่ไม่รู้ว่ามันจะท้องเที่ยวผ่านมาเมื่อใด

มานมาลีรู้แล้วว่า ความสุขไม่อาจเกิดขึ้น
เฉยๆ ลอยๆ และความเศร้าของเธอไม่ใช่สิ่งผิดปกติ
ผู้คนทั่วโลก 93% ก่อนไปทางชอบเศร้าทั้งนั้น เธอ
เพียงแค่ไม่ใช่คนกลุ่ม 7% ที่เหลือ จะแปลกอะไร
นี่เป็นความรู้ใหม่ที่ปลดปล่อยความคิดว่าตัวเอง
ผิดปกติที่ชอบเศร้า ในขณะที่เดียวกันเมื่อถอยกลับมา
อยู่ที่บรรทัดฐานปกติแล้ว ได้เป็นคนธรรมดากับชาว
โลกเขาแล้ว ก้าวต่อไปคือการพยายามเดินข้ามเส้น
ไปสู่กลุ่ม 7% นั่นเอง และด้วยความรู้ใหม่ที่หนังสือ
สอนว่า ความสุขเป็นสิ่งที่ฝึกฝนได้

นับเป็นสิ่งที่ดีที่เดินเข้ามาในชีวิตของมานมาลี
จากหลายตำราหลายเรื่องเล่า มานมาลีเก็บ
เล็กประสมน้อยเข้ามาสู่ตัวเอง

เริ่มจากการยิ้ม อยู่คนเดียวก็ยิ้มได้ ตื่นนอน
มาก็แยกเขี้ยวยิ้ม สูตรบอกว่าการมีลักษณะยิ้มบน
ใบหน้าทำให้กล้ามเนื้อผ่อนคลายและนำไปสู่การ
หลั่งสารแห่งความสุขจนทำให้เกิดรอยยิ้มที่แท้จริง
ต่อมาได้

เริ่มจากการรับข่าวสารที่เลวร้าย เมื่อได้รู้
ข้อนี้ คินหนึ่งขณะที่มานมาลีกำลังนั่งดูข่าว
ผู้รายงานข่าวเอ่ยว่าช่วงต่อไปจะเป็นหัวข้อข่าวดังนี้
มีการปล้นที่ร้านทอง พบศพที่ข้างคูน้ำ หัวข้อข่าวมี
6 หัวข้อล้วนเป็นข่าวร้ายทั้งสิ้น มานมาลีจึงคิดว่าฉัน
จะรับฟังข่าวร้ายนี้ ทำให้จิตใต้สำนึกของฉันซึมซับ
ไว้เพื่ออะไร แล้วมานมาลีก็เปลี่ยนช่องทีวีไปดูเรื่อง
การร่วมกันออกไปปลุกป่าโดยคณะเยาวชนร่วมใจ
อนุรักษ์ทรัพยากร

เริ่มจากการให้เวลาตัวเองผ่อนคลาย ตอนเช้าณะแต่งตัวไปทำงาน เปิดเพลงเบาๆ เย็นๆ ฟังให้สดชื่น บางวันฟังพระเทศน์ทำให้ใจมีพลัง ก่อนนอนทำให้สงบแผ่เมตตาให้ทุกชีวิตบนโลก กล่าวอธิษฐานกรรมแก่ทุกคน และขออธิษฐานจากคนที่เธออาจทำร้ายโดยไม่รู้ตัว

เริ่มจากการคิดให้น้อยลง ความห่วงกังวลมีมาก การวางแผนอนาคต ยาวไกลและยึดมั่นว่าจะต้องได้ออย่างนั้น พอจริงๆ แล้ว เพียงวันรุ่งขึ้นก็ต้องหยิบกระดาษแผ่นเดิมมาแก้แผนใหม่ เพราะมีเงื่อนไขใหม่ได้รับมาไม่เหมือนเดิมเสียแล้ว พยายามปล่อยวาง มานมาลืบอกตัวเองว่า

“ถ้าพรุ่งนี้โลกแตก อะไรๆ ทั้งหมดนี้ก็ไม่มี ความหมายทั้งนั้น ถ้าพรุ่งนี้เราตาย อะไรๆ ทั้งหมดนี้ก็ไม่เป็นไปตามนี้ ทุกเรื่องมันจะเป็นอย่างที่เราจะมันเป็น มันจะต้องเป็น ไม่ใช่เพราะเรากำหนดให้มันเป็น เพราะฉะนั้น ปล่อยวาง ผ่านชีวิตไปอย่างง่ายๆ ดีกว่า สบายกว่ากันเยอะเลย เครียดไปทำไม เครียดไปก็เท่านั้น จริงๆ แล้วโลกไม่เคยอยู่ในมือของเราเลย เราต่างหากที่คอยแต่อยู่ในมือของโลก”

คิดแล้วก็ผ่อนคลาย คิดแล้วก็มีความสุข เราไม่ต้องหาความสุขก็ได้ เพียงแต่เราหยุดหมกมุ่นกับความทุกข์ มองเห็นความทุกข์ตัวจริงว่ามันไร้สาระ มันทุกข์เพราะเราไปยึดมั่นคั่นให้ตายจะเอาให้ได้ยังไง เพียงมองผ่านทุกข์นี้ไป ความสุขก็เกิดขึ้นเอง ฝึกคิดถึงสิ่งดีในชีวิต ฝึกมีความสุขง่ายๆ กับสิ่งรอบตัวดีกว่า

สรุปปิดความคิดแล้ว มานมาลืก็เปิดยิ้มให้ตัวเอง

ขอบคุณ : ตำมะยมที่ทำให้ฉันท้องไม่ผูก

ขอบคุณ : เพื่อน ๆ ที่ออฟฟิศ ที่ทำให้ฉันหัวเราะได้ทั้งวัน

- ยิ้มสวย

สูงสุดกินสู่สามัญ

ฉันสุขภาพแข็งแรงดี ไม่มีโรคประจำตัว แต่ในลันซัคโตะหั่วเตี้ยงมีแต่ขวดยาเต็มไปหมด ความจริงไม่ใช่ยา เป็นอาหารเสริม เช่น วิตามินอี มะรุม ขมิ้นชัน วิตามินซี โคคิว 10 วิตามินเอ ฯลฯ ตอนเข้ากินยาเป็นกำเหมือนคนป่วย

วันหนึ่งมีเพื่อนพาไปหาหมอที่มีบริษัทยาของตัวเอง เพื่อนคนนี้กำลังจะมาทำรายได้ขายตรงที่นี้ นางพยาบาลพาฉันไปเข้าเครื่องอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วบอกว่าต้องการดูส่วนไหน ฉันตอบว่าดูหัวกับคอ

เมื่อได้เวลาเข้าพบหมอ หมอถามว่าทำไมจึงต้องการดูสองส่วนนี้

“ฉันดูหัว เพราะมักรู้สึกมีนหัวบ่อยๆ และดูคอ เพราะตอนกลางคืนมักรู้สึกกรดไหลย้อน”

หมอเปิดจอคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีตารางอาหารต่าง ๆ ที่เป็นพิษไม่ควรกิน มีของหวาน น้ำผลไม้ ผลไม้ ชาเขียวมรณะ นม กาแฟ ผลิตภัณฑ์จากถั่วเหลือง แอลกอฮอล์ แล้วหมอก็ถามว่าฉันกินอะไรบ้าง ฉันกินหมดเลย ยกเว้นกาแฟกับแอลกอฮอล์ หมอบอกว่าฉันอนาคตคุณที่นหัวจะสมองเสื่อมกับกรดไหลย้อนจะไม่หาย

พร้อมกับอธิบายว่า กรดไหลย้อนเป็นเพราะฉันกินน้ำผลไม้ ซึ่งมีน้ำตาลผลไม้เยอะ ทำให้การทำงานของกระเพาะผิดปกติ เป็นต้น และคำอธิบายอีกยาว

ฉันกลับบ้านด้วยความกลัวใจ ดูเหมือนว่าในชีวิตประจำวันฉันแทบจะหาอะไรกินไม่ได้ ฉันเป็นคนกินข้าว 3 มื้อแล้วจบ ไม่กินจุจิก มื้อเช้ากินผลไม้กับนม ตอนหลังกินน้ำแครอทเพราะอ่านพบว่าแครอทช่วยให้ลำไส้สะอาด บางทีถ้าหิวผิดเวลา ฉันจะกินน้ำแก้วเหลืองสัก 1 กล่อง ซึ่งทั้งหมดนี้หมอบอกว่ากินไม่ได้

แม้จะไม่มีโรคประจำตัว แต่ก็มีหมอบริการที่คอยไปหาเวลาปวดท้องเป็นหวัด หมอยกมือ นั่งเท้ากางเมื่อฟังฉันบรรยายเรื่องข้างต้นจนจบ แล้วหมอก็บอกว่า

“พ่อยากกินอะไรก็กินไปเถอะ เรื่องน้ำตาลมากไม่เกี่ยวกับกรดไหลย้อน จะเกี่ยวข้องก็น้ำหนักตัวมากกว่า”

ฉันเลือกเชื่อหมอนี้แหละ เพราะมันสบายใจกว่าหมอโน้น

ฉันได้อ่านพบว่าสิ่งที่เรากินข้าวซึ่งก็ไปเปลี่ยนแปลงเป็นน้ำตาลเหมือนกัน แต่เป็นเพราะว่าข้าวมีกระบวนการย่อยเกือบ 2 ชั่วโมง ค่อยๆ ย่อยไปค่อยๆ ดูดซึมไป น้ำตาลค่อยๆ เข้ากระแสเลือดไป จึงไม่เกิดภาวะน้ำตาลในเลือดสูงเหมือนตอนกินผลไม้ ซึ่งกินแก้วหนึ่งก็ดูดซึมเข้ากระแสเลือดเลยพรวดๆ ทำให้ร่างกายตกใจ รีบส่งทหารมาพาน้ำตาลไปเก็บในโกดังจนหมด ทำให้ร่างกายเกิดภาวะน้ำตาลในเลือดต่ำเกินไป จนจะเป็นลม

ดังนั้น ฉันจึงลดน้ำแครอทจากหนึ่งถ้วยลงเหลือครึ่งถ้วยผสมน้ำเปล่าให้เจือจาง และยืดเวลาการจิบไปเรื่อย ๆ ให้หมดในเวลาดูหนังหนึ่งเรื่องประมาณชั่วโมงเศษๆ อันนี้เป็นทฤษฎีที่คิดขึ้นเอง อนุโลมเองว่าใช้ได้

ในบางเดือนฉันงดกินอาหารเสริมในฉันทัวเดียว ก็เห็นว่าทั้งเดือนร่างกายก็ปกติดี ไม่รู้สึกว่าจะอะไรไป นอกจากการไม่ต้องไปซื้อยาเพิ่ม

ในศาสตร์ของจีนบอกเสมอว่าให้กินน้ำเปล่าเยอะๆ พบข่าวบอกว่าให้กินน้ำเปล่าให้ได้วันละ 2 ลิตร แล้วจะแข็งแรงดี เพราะน้ำได้ชำระล้างเซลล์ให้สะอาดและพาสิ่งสกปรกออกไปจากร่างกาย

สูงสุดคืนสู่สามัญ

ฉันคิดว่าน่าจะลองกินน้ำ
เปล่าให้ได้วันละ 2 ลิตร โดยไม่
กังวลใจกับหมอกคนไหนอีก น่าจะ
ดี อย่างน้อยความสบายใจก็เป็นอีก
อย่างหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมสุขภาพ
ร่างกายให้ดีขึ้นอยู่แล้ว ฉันน่าจะ
ตระหนักว่าตัวเองโชคดีแค่ไหน
ที่ไม่มีโรคประจำตัวหรือโรคใดๆ
ฉันน่าจะคิดให้สมกับที่สุขภาพดี
จะได้ส่งพลังดี ๆ กลับมาให้
กับตัวเองขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งด้วย
พลังจิตที่ดีย่อมนำชีวิตที่ดีมาให้
ฉันลืมไปได้ยังไงนะเนี่ย

| 041

แวบเดียวของชีวิต

น้ำเยอะเหลือเกิน น้ำเยอะเหลือเกิน

ความคิดนี้อยู่ในหัว ขณะที่ฉันค่อย ๆ จมลึกลงไปอีก ปลายเท้าพยายามเหยียบก้อนหินเพื่อดันตัวให้โผล่พ้นผิวน้ำ แต่ก็เจ็บเพราะเพรียงจนเหยียบไม่ได้ ฉันเหยียดมือขึ้นสูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ และพยายามเหยียบหินขึ้นไปอีกครั้ง คราวนี้หัวฉันโผล่พ้นน้ำขึ้นมา ฉันมองไปที่ชายหาด ฝรั่ง 2 คนนั่งอยู่ที่เก้าอี้ผ้าใบ ฉันส่งเสียงร้องแต่เขาคงไม่ได้ยิน

042

แม่ยืนอยู่ข้างหลังไม่ไกลนัก แม่ยืนนิ่งหันหน้าออกทะเล น้ำจึงกระเซ็นไปหน้าแม่อยู่ตลอดเวลา จนแม่ต้องเอามือปาดน้ำจากหน้าและตาไม่หยุด

ฉันเห็นคน 2 คนวิ่งมา ไม่รู้ว่าใคร ฉันตะโกนสุดเสียงอีกครั้ง โบกมือไปหา ๆ ไกลสุดแขน เท่าฉันหลุดจากหิน เจ็บเท้า เพรียงเยอะเหลือเกิน ฉันจมลงไปอีกแล้ว ลงไปเรื่อย ๆ ฉันยังคงขมูมือเหยียดให้สูงที่สุด เท่าที่จะสูงได้ แต่มือก็จะจมลงได้น้ำหมดแล้ว ฉันจมลงอีกแล้ว ลงไปอีก

ทันใดฉันก็รู้สึกลอยขึ้นมาพ้นน้ำ ฉันหายใจเอือกใหญ่ ลืมตาขึ้นเห็นแม่ชบหน้าอยู่กับไหล่ข้างซ้ายของสามีที่กำลังยกฉันด้วยมือข้างขวา และพยักหน้าให้

เสียงลูกชายดังขึ้นจากด้านไหนสักแห่งฉันมองไม่เห็น เขาบอกฉันด้วยเสียงเรียบเย็นเป็นปกติให้ฉันว่ายแบบที่ว่ายในสระน้ำ นั่นทำให้ฉันมีสติและเริ่มก้มหน้ากับผิวน้ำ ทำตัวลอย และเตะเท้าไปจนถึงชายหาด

ฉันพอว่ายน้ำในสระได้ แต่ต้องเป็นส่วนที่ยืนถึงเพราะลอยตัวในที่ลึกไม่เป็น ลงทะเลก็ลงที่ลึกแค่เอวเท่านั้น แต่คราวนี้มีชายหาดที่ต้นด้านหนึ่งและมีปากท่อน้ำใหญ่นอนอยู่ ซึ่งน้ำท่วมจนมองไม่เห็น เลยท่อน้ำนี้ไปเป็นส่วนที่ทรายทั้งหมดคลดหายไป จึงคล้ายตกจากที่สูง ซึ่งมันเกือบทำให้ชีวิตของฉันกับแม่หายไป

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันนั่งอยู่ที่ระเบียงของโรงแรมมองท้องทะเลและชายหาดจุดที่ฉันลงทะเล ตอนเช้าน้ำลดไปมาก ท่อน้ำใหญ่ทอดตัวจากโรงแรมสู่ทะเลนอนตัวปรากฏชัดเจน ฝรั่ง 2 คนกำลังเดินเล่นที่ชายหาด และมองดูปากท่อน้ำซึ่งสูงเกือบเท่าตัวเขาด้วยท่าทางพิศวง ถ้าเขารู้ว่าเมื่อวานนี้ปากท่อน้ำนี้เกือบเอาชีวิตฉันไปแล้ว เขานี้เขาอาจจะไม่ลงไปเดิน

แวบเดียว แวบเดียวของชีวิตอาจไม่มีชีวิตต่อไป ฉันนั่งมองท้องทะเลกว้างไกลไปสุดขอบฟ้า มีคำถามผุดขึ้นมาว่า ถ้าไม่มีวันนี้ มีอะไรที่เราไม่ได้ทำบ้าง

ฉันนึกถึงหลายอย่าง มีน้องพนักงานคนหนึ่ง ซึ่งในมุมมองของฉัน เขาช่วยฉันฝ่าวิกฤติของบริษัทมาด้วยความเจียม เขาก็มั่นหมั่นทำทำงานในแผนกของเขา ถ้าลูกน้องในแผนกไม่มาทำ หรือทำไม่ทันเขาก็เอาไปทำ เขามีงานออกมาเสมอ ทำให้ฉันสามารถเอาผลงานของเขาออกไปแลกรายได้กลับมา ฝ่าฟันกับวิกฤติได้ ตลอดเวลาเหล่านั้นเขาทำงานไปเจียบ ๆ ไม่เคยร้องขออะไร ในขณะที่มีคนอื่นบางคนที่ไม่ใส่ใจกับภาวะของบริษัทร้องขอเกินตัวไม่เคยหยุดหย่อน น้องคนนี้นี้ฉันยังไม่ได้ตอบแทนเขา เพราะคิดว่าตัวเองไม่พร้อม

แต่วันนี้ฉันรอดมาได้จากวันวาน ไม่แน่ว่าไม่รอดถึงพรุ่งนี้ ทุกวินาทีเรดาบได้ ฉันคิดว่าฉันอยากจะทำทุกเรื่องที่ผมคิดว่ายังไม่พร้อม ทำให้เสร็จให้ได้ เพื่อพรุ่งนี้จะได้ไม่ทำได้ทำ

ฉันจดยการที่ฉันอยากทำขึ้นมาโดยมีน้องคนนี้เป็นรายแรกของบัญชี
ทางว่า และฉันก็รีบทำทันทีที่กลับมาถึงบ้าน

จนวันนี้ฉันยังมีชีวิตอยู่ ฉันได้ทำสิ่งที่ควรจะทำแล้ว ได้ตอบแทนคน
ที่ควรจะตอบแทนแล้ว และได้ทำสิ่งที่ไมคิดว่าชีวิตนี้จะมีโอกาสได้อีกด้วย

ขอบคุณสามีและลูกที่มาช่วยชีวิตไว้ ทำให้ฉันยังมีโอกาสได้ทำสิ่งที่ดี
ให้ชีวิตฉันเองมากขึ้น

ขอบคุณ

สิ่งที่ดีในชีวิต คือ การได้เกิดมา และได้รับความรัก ความห่วงใย ความรู้สึกดีที่ได้จากครอบครัว คนรอบ ๆ ข้าง สิ่งที่ได้รับทั้งหมด มันทำให้เราได้สร้างสิ่งดีให้กับตัวเราเอง และสิ่งดีของเรา ก็มีเพิ่มขึ้นมากมาย จากสิ่งที่ดีที่สุด ‘ความรัก’ (ไม่มีใครรักเราเท่าตัวเรา แต่เราไม่สามารถอยู่ได้ถ้าไม่ได้ความรักจากใคร ๆ)

- น้องรัก

ในรอยธรรม

พระจันทร์เลยครึ่งฟ้าไปแล้ว ดวงตาของนานนานปิดอยู่ราวหลับสนิท แต่ความคิดยังคงตื่นโพลง

“เขาไปอยู่กับใครที่ไหนน้อ”

คำถามสับสนที่รื้อนราวเหล็กไฟนาบลงบนทุกถ้อยความคิด ส่งผ่านให้หัวใจเจ็บแปลบปลาบ สวิงสวาย ใจเต้นแรงขึ้นลงด้วยความน้อยใจ ความอิจฉา ความหึงหวงที่เข้ามาในแต่ละวาบภาพที่นึกตาม ความโกรธบีบใจให้สุดทรมาน นานนานดิ้นรนอยู่ในร่างกายที่นอนนิ่งเหมือนท่อนไม้

เช้าวันอาทิตย์ นานนานนั่งฟังเทศน์หลวงพ่อบัณฑิตนันทะผ่านลำโพงที่ตั้งตามต้นไม้ไปทั่วสวนป่าของวัดชลประทานฯ นานนานนั่งสบายที่ศาลาริมสระน้ำเล็กๆ ท่ามกลางแมกไม้ร่มครึ้มไปทั่ว เธอรู้สึกสุขสงบในบรรยากาศและเสียงไพเราะของหลวงพ่อ

“อย่าไปกลุ้มมันเลย เวลายุ่งบ้านก็พี่ของเรา ลงกระไดเรือนไปแล้ว ก็ไม่รู้พี่ของใคร ดูแผลใจของเราดีกว่า”

หลวงพ่อบุญมาเมตตา เทศน์เหมือนนั่งอยู่ในหัวใจนานนาน

หลังจากวันนั้น นานนานเข้าห้องพระสวดมนต์นานเป็นชั่วโมงทุกวัน เธอรู้สึกถึงความหนาแน่นของความสงบเริ่มค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในจิตใจที่เคยว่างโหวงไร้ที่ยึดเหนี่ยว ความฟุ้งซ่านค่อยๆ ตกตะกอนลง ปล่อยให้ม็ช่องว่างที่โปร่งสะอาดเกิดขึ้นในห้องของความคิด

นานนานใช้ช่องว่างนั้น ค่อยๆ ไตร่ตรองความต้องการของใจ

เขาอยู่กับใคร เป็นคำถามที่เราตอบไม่ได้ ภาพความรื่นรมย์ระหว่างเขานั้นทำให้เราเจ็บปวด แต่เป็นภาพที่เราคิดขึ้นเอง เราคิดขึ้นมาเพื่อทำร้ายตัวเองแท้ๆ เราควรจะหยุดคิดภาพ หยุดทำร้ายตัวเองเสียที

ถ้าเขามีใครจริง เราจะตัดสินใจอย่างไร เราจะเลิกกับเขาไหม ถ้าเราจะเลิกก็เลิกเลย แล้วมีชีวิตอยู่คนเดียวอย่างจริงจัง ไม่ต้องเหยียบเรือสองแคมอยู่อย่างนี้ อยู่กับความสงสัย อยู่กับปัญหา อยู่กับการไม่รู้คำตอบที่แท้จริง เป็นความทรมาน นี่ไม่ใช่สิ่งที่ชีวิตควรจะได้รับ

ถ้าเราไม่เลิก เราอยากจะรักษาชีวิตครอบครัวไว้ เราต้องเลิกคิดแทนเมื่อเขาบอกว่าเขาไม่ได้มีใคร เราต้องวางใจเชื่อเขา แต่ถ้าเขามีใคร ตราบใดที่ยังไม่มีเรื่องใดโผล่เข้ามาแทรกแซงในชีวิตครอบครัว ตรานั้นเราต้องไม่คิดเรื่องนี้อีก ปล่อยให้เรื่องนอกบ้านเป็นชีวิตของเขาที่เขาจะต้องจัดการเองให้ไม่เข้ามาในบ้าน ถ้าจะมีใครสักคนต้องมาเกี่ยวข้องกับชีวิตของเขอย่างลับๆ แบบนี้ นั่นเป็นเพราะเขาเคยทำกรรมร่วมกันมา ทำให้เขาต้องมามีชีวิตแบบนี้ แต่นั่นก็ไม่ใช่กรรมของนานนาน ดังนั้น เธอจึงไม่ต้องใช้ชีวิตแบบทุกข์ทรมาน เธอจะไม่สอดตัวเข้าไปร่วมกรรมกับเขาด้วย เธอสามารถมีกรรมใหม่ในปัจจุบันขณะที่ทำได้ด้วยตัวเธอเอง แยกออกมาจากวิถีของเขา เหมือนหยดน้ำบนใบบัวที่ไม่ติดใบบัว ส่วนใบบัวจะถูกแมลงกัดกินใบพรุนก็ไม่ใช่เรื่องของหยดน้ำ

นานนานตัดสินใจเลือกรักษาชีวิตครอบครัวไว้ เธอสวดมนต์ทุกวัน ไปทำงานและง่วนอยู่กับงาน สนุกกับเพื่อนร่วมงาน วันหยุดก็ไปฟังพระเทศน์ ตอนค่ำฟังซีดีธรรมะของหลวงพ่อบัณฑิตา เพลิตเพลินในธรรมที่ท่านเล่าอย่างมีชีวิตชีวาซึ่งทำให้ความเจ็บเหงาถูกขับไล่ไปอย่างง่ายดาย นานนานหลับสบายกับชีวิตในรอยธรรม อุทิศใจให้กับธรรมและกรรมอย่างเต็มที่ ไม่ว่าชีวิตจะเป็นอย่างไรให้แล้วแต่ธรรมะจัดสรร

เขากลับบ้านเร็วขึ้นเรื่อย ๆ บางวันพานานนไปกินข้าวมื้อเย็น วันหยุดพานานนไปเล่นที่ห้างสรรพสินค้า เขากลับมาบ้านดูหนังฝรั่ง ที่เขาจะดมซื้อแผ่นซีดีมาเก็บไว้ นานนดูหนังกับเขาด้วย ได้เห็นชีวิตคน เป็นบทเรียนจากหนังต่าง ๆ เหล่านั้น ซึ่งมีส่วนทำให้นานนเติบโตขึ้น โดยเฉพาะหนังประวัติชีวิตคนหลากหลายอาชีพ ที่เบื้องหลังความสำเร็จนั้น มีชีวิตที่ระทมล้มลุกคลุกคลานหนักหนา และมันสอนว่าการมีชีวิตไม่ใช่เรื่อง ง่าย ๆ นัก

สิ่งดีที่นานนได้รับจากธรรมชาติคือความสงบเย็น คลื่นลมของ ความคิดที่ทำให้ทะเลหัวใจคลั่งได้กลายเป็นเว้าอ่าวสงบที่งดงามเป็นที่ พักผ่อน เป็นที่พึ่งพิงของตัวเอง และเป็นที่ที่มีความสุข

เพียงเท่านั้นที่นานนต้องการมีไว้ในชีวิต

ขอบคุณ : ลูกชายที่ทำให้ฉันมีความสุข

ขอบคุณ : เพื่อนร่วมงานที่ทำให้ฉันอยากมาทำงานทุกวัน

ขอบคุณ : รถโดยสารที่ทำให้ฉันเดินทางสะดวกสบาย

ขอบคุณ : พ่อค้าแม่ขายที่ทำให้ฉันมีอาหารรับประทานทุกวัน

ขอบคุณ : การสื่อสารที่ทำให้ฉันติดต่อกับญาติพี่น้องได้

ขอบคุณ : คุณหมอที่ช่วยดูแลคุณพ่อเวลาไม่สบาย

- สุขจัง

กระดาษแผ่นที่ ๗๗

ฉันโกรธเรื่องนี้มานานแล้ว นานๆ ครั้งในความเจิบของคำคืนมันก็โผล่มา และทำให้การหลับไหลร่วงหล่น ฉันต้องนอนพลิกกระสับกระส่าย และไม่อาจหยุดภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมกับให้คำอธิบายที่เหมือนแก้ตัวของฉัน ฉันทรมานและใส่เหตุผลเข้าไปเรื่อยแปดเพื่อให้ตัวเองกระจ่างพ้นจากความผิดแม้จะไม่ได้ผิดก็ตาม

คำแนะนำที่ฉันได้รับจากอาจารย์สัมมนาคือให้เขียนลงในกระดาษ โดยเปิดใจออกมาทั้งหมด แล้วฉันจะแปลกใจว่ามันยุติลงได้

054

ฉันใช้กระดาษหลายแผ่นทีเดียว ใช้เวลาตามสบาย ฉันเขียนเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น บอกถึงความโกรธในใจว่าฉันโกรธตรงไหน โกรธอย่างไร ความในใจอะไรที่ฉันมีอย่างถ่องแท้ไม่ปิดบัง ฉันเริ่มร้องไห้เมื่อแผ่นที่สอง ฉันคร่ำครวญขณะที่มือยังร้ายตัวอักษรอยู่ในแผ่นที่สาม เมื่อฉันอยากต่อว่าบุคคลร่วมเหตุการณ์ ฉันไม่ได้ยังถ้อยคำรุนแรงเอาไว้ มันออกมาพร้อมหยาดน้ำตาหยดถัดมา หยดแล้วหยดเล่า มือเพิ่มแรงกดบนแผ่นกระดาษแรงขึ้นเร็วขึ้น ในสมองอื้ออึงไปด้วยสรรพเสียงอิงอราวเสียงพายุ ฉันกระหน่ำความรู้สึกทั้งหมดออกจากหัวใจผ่านไปตามแขนถึงมือที่วาดปากกา เขียนลงไป เขียนลงไป เขียนลงไป เขียน เขียน และเขียน และเขียน และเขียน และเขียน

จนกระทั่งสายน้ำเชียวรากของความคิดเริ่มเอื่อยอ่อน มันพ้นช่วง
ของแค้นร้ายไปแล้ว ฉันรู้สึกเหนื่อย ไม่มีอะไรจะเขียนอีก เสี่ยงพายุอุ้ออิงใน
สมองเงียบไปแล้ว น้ำตาแห้งหาย อารมณ์ผ่อนคลาย และเริ่มรับรู้ถึงลมหายใจ
ที่ผ่อนคลาย

หลังจากวันนั้นเรื่องนี้ไม่เคยย่างกรายมาในคำคืนอีกเลย แม้แต่ในเวลา
กลางวันที่ไม่มา มันสลายตัวกลายเป็นอะตอมเล็กๆ ที่ปลิวหายไปกับ
สายลม

ขอบคุณอาจารย์ที่ให้คำแนะนำที่ดี ขอบคุณกระดาดและปากกาที่พา
ฉันผ่านสายน้ำความคิดที่โหดร้ายมาได้ ทำให้ฉันได้มีวันดีดีที่แสนสงบ
ขอบคุณ

การมีครอบครัวที่รักกัน ถึงแม้พ่อกับแม่เราจะแยกทางกันก็ตาม
แต่ครอบครัวเราทั้ง 2 ครอบครัวยังติดต่อกัน พูดคุยกัน โดยมีเรา
กับพี่เป็นสื่อกลาง มันกลายเป็นครอบครัวใหญ่ที่เราดูแลกันและ
กัน... ด้วยความที่เรามาตั้งแต่เด็ก ทำให้เราได้รับความรัก
และความเอ็นดูจากญาติพี่น้องมากเป็นพิเศษ มันเป็นความรู้สึกดี
ที่พวกเขาให้ความห่วงใย และคอยให้ความช่วยเหลือเรา ถึงมัน
จะเล็กน้อยแต่มันก็ทำให้เรารู้ว่าเขาไม่เคยทอดทิ้งเราเลย และทุก
วันนี้บ้านของฉันจะเป็นศูนย์รวมของญาติพี่น้องต่าง ๆ ที่เดินทาง
มาและแวะมาเป็นที่รวมตัวกันของการทำกิจกรรมใด ๆ มันสนุก
มีเสียงหัวเราะ จนทุกวันนี้มีคนเรียกครอบครัวของฉันว่า
‘ครอบครัวหรรษา’...

ฉันจะยอมรับ

นิยายเก่าเรื่องนั้นกลับมาหาฉันอีกแล้ว ฉันจำมันได้ดี ในหลายปีที่ผ่านมา มันกลับมาเยี่ยมเยียนฉันทุกครั้งที่ได้ข่าวว่ามีใครจากไป มันทำให้ฉัน สิ้นใจ หัวใจอ่อนโยน และจมลงในคลื่นของความคำนึงอันเศร้าสorrow อย่างเนิ่นนาน

การจากไปของน้องชายของฉันไม่เคยจากไป เสียงของน้องสะใภ้ แ่วมาราวกับวันวาน

“เขาถามเสมอเมื่อตื่นขึ้นมาว่าพี่มาหรือยัง”

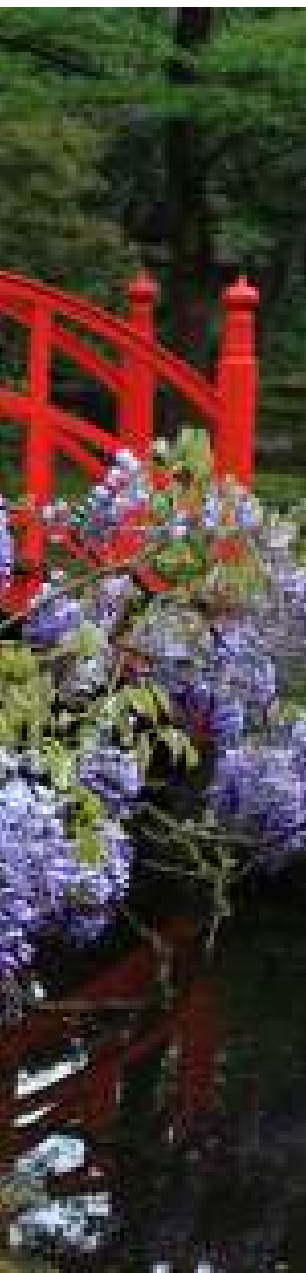
058 | ฉันไม่ค่อยสบาย ไปไหนมาไหนไม่สะดวก เมื่อได้ข่าวน้องชายป่วยหนัก ฉันก็พยายามไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล แต่พบว่าเขาหลับอยู่ทั้ง 2 ครั้ง ครั้งที่สามที่ฉันยืนอยู่ข้างเตียงเขาก็จำฉันไม่ได้เสียแล้ว วันรุ่งขึ้นเขาก็จากไป โดยที่เราสองคนไม่ได้รู้ลากัน

ฟังดูอาจเป็นเรื่องเล็กน้อยที่คนชรา 2 คนจะพบกับเรื่องอย่างนี้ แต่ทุกครั้งที่ความนึกภาพในอดีตยาวนานในความสัมพันธ์ของเรากลับมา และยังทำให้ฉันลงคลุกคลีกับความหลังที่หลังไหล ภาพของวันสุดท้ายยิ่งกลับ เศร้าลงกว่าเดิมอีกหลายเท่า

ความเศร้านี้เติบโตใหญ่ในใจฉันทุกครั้งที่มีคนมาหา ราวเด็กทารกที่เติบโต แข็งแรงขึ้น ดังนั้น ช่วงหลังฉันแทบไม่ต้องคลุกคลีกับอดีตก่อนวัยชราของเรา เพียงแวบคิดถึงวันสุดท้าย ก็ช่างน่าเศร้าเสียเหลือเกินแล้ว

นั่นเริ่มทำให้ฉันกลัวที่จะพบกับความรู้สึกนี้
ฉันได้อ่านหนังสือเรื่อง ‘สันติภาพทุกอย่างก้าว’
มีบทเกี่ยวกับการแปรความรู้สึก โดยสอนให้มีสติ และไม่วายพยายามขับไล่ความรู้สึกที่เราไม่ชอบ แต่ให้เป็นหนึ่งเดียว
กับความรู้สึกนั้น เพื่อสร้างความสงบระงับและปล่อยวาง
ในที่สุด

ฉันได้ลองทำดู

เมื่อความหลังอันเปี่ยมเศร้านี้เข้ามาเยือนอย่าง
เยือกเย็นราววิญญูณที่ดูดซับความเบิกบานออกไปจาก
ชีวิต ฉันเริ่มตั้งสติด้วยการนั่งลงอย่างผ่อนคลายและดู
ลมหายใจ ฉันไม่หลบหน้าทั้งความเศร้าและความกลัว
ฉันมองราวเห็นมันนั่งอยู่ข้างๆ ดังนั้น ฉันจึงยิ้มให้มัน
หายใจอย่างสงบอีกครั้งลึกๆ เบาๆ จิตใจของฉันเริ่ม
สงบลง เราได้นั่งอยู่เคียงข้างกันแล้ว

“เสียใจนะที่วันนั้นเธอจำพี่ไม่ได้แล้ว แต่เธอรู้
ใช้มั้ยว่าพี่ได้ไปหา แนนอนพี่คิดว่าเธอรับรู้ได้ อย่างไร
ก็ตามพี่ขอโทษนะที่ไม่ได้ไปเยี่ยมทุกวัน เธอก็รู้ในความ
ไม่สะดวกของพี่ที่อยู่แล้ว คงไม่ว่าพี่นะ มันทำให้พี่เศร้า
มาก แต่ไม่เป็นไร วันนีพี่คุยกับเธอแล้ว เราจะเลิกเศร้า
กันนะ พี่ดีใจที่ชีวิตนี้เราได้เป็นพี่น้องกัน เธอจากไปแล้ว
พี่จะยอมรับและอวยพร ขอให้เธอมีชีวิตใหม่ที่ดีกว่าชีวิต
นี้ขึ้นไปอีก เราจะคิดถึงกันอย่างอบอุ่นแทน และพี่จะไม่
กลัวความเศร้าที่จะมาหาพี่อีกต่อไปแล้วนะ เพราะพี่จะ
ยอมรับแล้วว่าวันนั้นพี่จะทำอะไรมากกว่านั้นไม่ได้จริงๆ
เธอก็คงไม่ได้อยากให้พี่เฝ้าแต่เสียใจกับวันสุดท้าย
เพราะเรายังมีวันอื่นที่ดีต่อกันมากมาย เธอจงสงบเถิดนะ
พี่เองก็จะสงบด้วย”

หลังจากที่เปิดใจกับความกลัวและความเศร้านี้อย่างไม่หลบหน้า
ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างจริงใจ และยอมรับว่านั่นเป็นความจริงที่เกิดขึ้นแล้ว
แม้จะไม่ใช่ความจริงที่ฉัน ‘อยาก’ ให้เกิดขึ้นก็ตาม มันก็ทำให้เงาของความ
เศร้าสร้อยลดความเข้มข้นลง ลดการเหนี่ยวรั้งลง มันค่อยๆ จางคลายลง
อ่อนโยนลง และเริ่มจางหายไป

ขอบคุณท่านดิช นัท ฮันห์ และขอบคุณหนังสือ ‘สันติภาพทุกอย่าง
ก้าว’ ที่พาฉันให้ก้าวข้ามมิติหนึ่งของเส้นแบ่งความคิดได้ ฉันรู้สึกจิตใจเบา
สบายขึ้นมาก แม้จะยังคิดถึงน้องชายอยู่ก็ตาม

แต่ฉันเห็นรอยยิ้มของเขาด้วย

- อยากขอบคุณธรรมชาติ อากาศดีที่ทำให้เรามีความสุข
- อยากขอบคุณความรัก ความห่วงใย ความรู้สึกดีดี
ที่ทำให้เรามีความสุข
- อยากขอบคุณทุกคนที่ทำให้เรามีความสุข
- อยากขอบคุณธรรมชาติ และดินที่ทำให้เรามีความสุข
- อยากขอบคุณคุณพ่อคุณแม่ เลี้ยงดูเรามา เรามีความสุขมาก
- อยากขอบคุณที่มีวันนี้ เรามีความสุขมาก
- อยากขอบคุณ พ่อ แม่ ที่ทำให้เรามีวันนี้ เรามีความสุขมาก
- อยากขอบคุณต้นไม้ที่ทำให้โลกร่มรื่น
- เด็กหญิงน้องแบมกะเด็กหญิงน้องบี๋ม

หัวใจทอง

โจเคยเป็นนักฟุตบอลของมหาวิทยาลัย เขาเล่นได้ดีเสมอและมีความหวังว่าต่อไปในอนาคตเขาจะเล่นฟุตบอลเป็นอาชีพ คงจะดียิ่งขั้นหากได้ติดทีมชาติด้วย นั่นเป็นความฝันสุดยอดของนักกีฬาทุกคนอยู่แล้ว และโจมั่นใจว่ามีเส้นทางนี้ทอดยาวไว้สำหรับเขาคนหนึ่งด้วย

จนกระทั่งวันที่เขาหกล้มและเข่าของเขาได้รับบาดเจ็บถึงขั้นที่ต้องหยุดเล่นฟุตบอล เส้นทางสายนั้นก็ขาดลงดื้อๆ ไม่มีถนนไปสู่ดวงดาวอีกต่อไป แม้แต่ถนนไปสู่ก้อนเมฆก็ไม่มี

แต่น้ำใจนักกีฬายังมีและมันช่วยให้โจฟื้นภาวะวิกฤติทางจิตวิญญาณได้ในเวลาไม่นานนัก เขาหันเหไปเรียนวิชาที่เขาทำได้ และตอนนี้เขาได้เป็นนักกายภาพบำบัดที่คอยดูแลคนไข้ที่เริ่มหัดเดินใหม่อีกครั้งกับบาร์ช่วยเดิน

โจมุ่งมั่นในงานอย่างเต็มที่ ทั้งช่วยเหลือทางกายและให้กำลังใจ จนคนไข้สามารถมีกำลังใจจะทำกายภาพมากขึ้น หลังจากที่อยู่สัปดาห์กับสภาพของตัวเอง

คนไข้บางคนจะอารมณ์เสียกับชีวิต รู้สึกไม่เป็นธรรมไม่ถูกต้องที่ชีวิตให้เขาประสบอุบัติเหตุจนต้องมาหัดเดินใหม่ เหมือนเด็กเล็กๆ คนหนึ่ง โจมักจะเล่าให้ฟังเรื่องเข่าของเขา กับอนาคตนักฟุตบอลทีมชาติที่ดับวูบ

“มันไม่ใช่แสงเดียวของชีวิต พระเจ้าคงจะวางแผนไว้แล้วว่าจะให้ผมมาช่วยทำกายภาพให้คุณ ถ้าผมยังเล่นฟุตบอลอยู่ ใครจะอยู่กับคุณตอนนี้เล่า พระเจ้าก็เลยหักเข้าผมไง”

แล้วใจก็จบลงด้วยเสียงหัวเราะ

“ผมดีใจที่ตอนนี้ผมได้เป็น
ประโยชน์กับคนอื่นบ้าง มันทำให้วันของ
ผมมีความหมายขึ้น อย่างน้อยผมก็มีคน
ต้องการผมอย่างคุณไง แม้ลูกฟุตบอลมัน
จะไม่ต้องการผม แต่ผมว่าคุณหล่อกว่า
ลูกฟุตบอลเยอะเลย และยังคงอยู่กับผมได้
ด้วย คิดดูสิว่ามันดีแค่ไหน”

โจหัวเราะอย่างร่าเริง เขามีสิ่งที่ดี
ในชีวิต และยังมีโอกาสได้มอบสิ่งที่ดีให้
แก่ผู้อื่นอีกด้วย

066 |

ขอบคุณ : บริษัทที่ให้เราได้มี
โอกาสเข้ามาทำงาน ได้เจอเจ้านาย
ที่ดี เพื่อนร่วมงานที่ดี ทำให้เรามี
ความสุขในการทำงานทุกวัน...

ขอบคุณ : ที่ได้เจอคู่ครองที่ดี ได้
ลูกที่ดี ทำให้ครอบครัวมีความสุข
เราก็มีความสุข

- แอปเปิ้ล

นวนลตอง

นวนลตองบรรจงจุดเทียนเล็กๆ บนเค็กสีชมพูอ่อน ประดับด้วยครีม
ดอกกุหลาบสวยงาม พระจันทร์วันเพ็ญกลมโตสว่างไสวจนเห็นเงากระต่าย
ในดวงจันทร์ชัดเจน และมีรัศมีสีเหลืองส้มอ่อนๆ รอบๆ ดวงด้วย ลมเย็น
โชยมาเบาๆ อย่างอ่อนโยน นวลตองอธิษฐานในใจครู่หนึ่งแล้วเป่าเทียนให้
ดับลง ส่งควันบางเบาสายเล็กๆ นำคำอธิษฐานขึ้นไปบนท้องฟ้า

ไม่ใช่วันเกิด แต่เป็นวันเกิดใหม่ของนวนลตอง

ตลอดกลางวันของวันนี้ นวลตองเพลิดเพลินกับการจัดบ้านใหม่
เปลี่ยนผ้าปูที่นอนใหม่ เปลี่ยนผ้าปูโต๊ะใหม่ เปลี่ยนปลอกหมอนอิงใหม่
เปลี่ยนผ้า màn ใหม่ ใส่ดอกไม้ลงในแจกันใบเก่าเก็บในตู้ที่ไม่เคยหยิบมาใช้
เปลี่ยนเก้าอี้ ย้ายหมอนนั่งเล่นใหม่ เปลี่ยนรูปต่างๆ ในกรอบรูปที่ติดผนัง
มานานเป็นรูปยิ้มเรีงรำของเธอเอง รูปพี่สาวน้องสาว รูปพ่อแม่ รูปเพื่อนรัก
รูปดอกไม้สวยๆ รูปวิวสวยในแบบที่เธอชอบ

ตอนเย็นเธอออกไปซื้อขนมเค้ก และพลอยซื้อไม้ดอกหลายกระถาง
ใส่เต็มท้ายรถมาวางไว้ตรงสวนริมบันไดบ้านและทางเดิน เสร็จแล้วเธอก็
อาบน้ำสระผม สวมชุดถ่าลองแบบอยู่บ้านชุดใหม่ที่เพิ่งซื้อมา

คืนนี้นวลตองจะฉลองวันเกิดใหม่คนเดียวกับกระต่ายในดวงจันทร์

ผู้ชายคนนั้นจากไปแล้ว เขาไปกับผู้หญิงคนใหม่ ในช่วงแรกนวนลตอง
รู้สึกเสียใจ เธอเครียดมากและเก็บตัวอยู่คนเดียวในบ้านที่เงียบเชียบ พี่สาว
ได้มาหาเธอเพื่ออยู่เป็นเพื่อนในตอนเย็นหลังเลิกงาน มากินอาหารค่ำด้วยกัน
แล้วก็กลับไป พร้อมกับทิ้งคำถามไว้

“เสียใจเพราะอะไร เพราะรักเขาหรือ ตอนอยู่ด้วยกัน
เขาร้ายกับเธอแค่ไหน เธอลืมความทุกข์เหล่านั้นไปแล้วหรือ

“เสียใจเพราะอะไร เพราะเสียหน้า เสียศักดิ์ศรีว่ามีผู้หญิง
อื่นมาชนะเราได้หรือ เธอควรขบใจหล่อนที่มาพรากความทุกข์
ไปครองแทนมากกว่านี้”

“เสียใจเพราะอะไร กลัวอยู่ด้วยตัวเองไม่ได้หรือ เคยฟังพา
เขาได้มันชี หรือกลัวหากคนรักใหม่ที่ดีกว่านี้ไม่ได้ ที่ว่าไม่จริงหรอก”

ความเจ็บช้ำนำพาสติเข้ามาอย่างช้าๆ พิจารณาความหลัง
อันทุกข์ทนกับผู้ชายคนนั้นแล้ว นวลต้องเริ่มได้สติว่าเธอไม่เคย
ลืมรสความสงบสุขเท่ากับความเจ็บในเวลานี้เลย ดวงตาของเธอ
เริ่มกระจำ

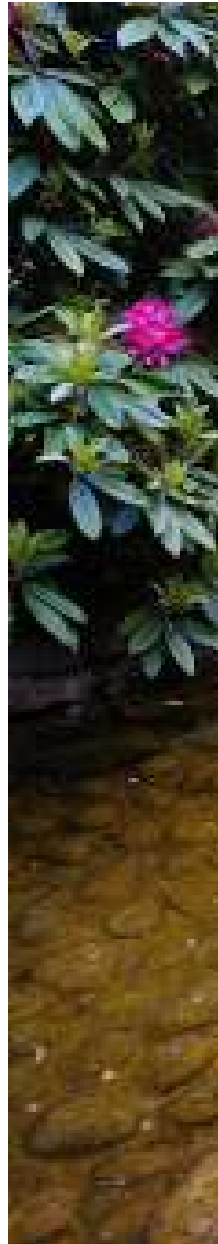
ขอบคุณที่เขาจากเธอไป ขอบคุณที่เขาสอนให้รู้ว่าผู้ชาย
แย่ๆ ทำอะไรได้บ้าง ชีวิตใหม่ในเวลานี้ทำให้เธอได้มีสิ่งเปรียบ
เทียบกับชีวิตยามที่อยู่กับเขา และได้ตระหนักถึงความสุขที่มีได้ใน
วันนี้ อิสระที่จะเป็นตัวของตัวเองอย่างที่เธอเป็น ไม่ใช่อย่างที่เข
าอยากให้เธอเป็น ชีวิตของเธอเองหายไปตั้งแต่วันที่เขาก้าวเข้ามา
เขาเป็นอย่างไรที่เขาเป็น แม้ว่าเธอจะไม่ชอบ และเธอต้องเป็นอย่าง
ที่เขาอยากให้เป็น แม้ว่าเธอจะไม่ชอบ

ชีวิตได้กลับมาอยู่ในอุ้งมือเธออีกครั้งแล้ววันนี้ เป็นวันที่
ควรยินดีกับอสรภาพของชีวิตใหม่ที่ได้มา นวลต้องเปลี่ยนแปลง
บ้านใหม่เพื่อการเริ่มต้นใหม่ในแบบของเธอ และไม่มีสิ่งเก่าหลง
เหลือไว้คอยเตือนความจำ

“ขอบคุณความทุกข์ที่ผ่านมา ที่ทำให้ฉันจินตนาการว่านั่นคือ
ฉัน ขอบคุณที่เขาทำให้ฉันได้รู้จักตัวฉันดีขึ้น”

คืนนี้ นวลต้องจะฉลองกับพระจันทร์และกระต่ายในดวง
จันทร์

คนเดียว

กตัญญูต่อบุญ

เช้าวันอาทิตย์ ฉันเดินออกจากบ้านไปตามถนนสุโขทัยแล้วเลี้ยวเลียบถนนราชसीมา เพื่อไปวัดบวรนิเวศ บางลำพู ยามเช้าเป็นเวลาที่น่าเดิน อากาศเย็นสบาย วันอาทิตย์รถราไม่พลุกพล่าน ทำให้บ้านเมืองสงบน่าอยู่ และทำให้การเดินทางเป็นเรื่องน่ายินรมย์ ยังมีต้นไม้ใหญ่ริมทางคอยให้ร่มเงาและโช้วดอกไม้มาให้ไหว ทักทายด้วยแล้วก็ยิ่งเพลินใจ

แล้วฉันก็ได้พบผู้ชายคนหนึ่งร่างเล็กผอมผิวดำ ผมยาวยุ่งยักกว่าเป็นกระเซิง ผมเส้นหยาบเป็นก้อนสกปรก เสื้อแขนยาวสีดำสกปรก กางเกงเลสีดำเก่าขาด มีถุงขาวที่เลอะจนเป็นถุงดำมาด้วยใบหนึ่ง เขานั่งพิงต้นไม้อยู่ข้างทาง ใบหน้ามอมแมมเปรอะเปื้อน แก้มตอบ ดวงตาแห้งแล้ง | 073

เขาดูน่ากลัวจนฉันต้องเดินเลี่ยงไปจนชิดขอบถนนและเดินหนีห่างจากเขาเร็วๆ

อาจารย์ศิน อินทสระ อธิบายเมื่อฉันเล่าให้ฟัง

“คนบางคน บาปรักษา จะตายไม่ได้ ต้องอยู่ใช้กรรม”

โอ...ช่วงเป็นกรรมที่น่ากลัวอะไรอย่างนี้ บาปรักษา ฟังแล้วใจสั่นคลอนจะเป็นลม บาปรักษา ชีวิตแย่แต่ไม่ตาย

กลับมาถึงบ้าน ฉัน
รู้สึกขอบคุณสิ่งดีในชีวิต
ฉันขอบคุณบุญที่ได้รับ ทำให้
ฉันมีบ้านอยู่ที่สะอาด มีข้าว
ของเครื่องใช้ไม่ขาดสน มีข้าว
กิน มีเสื้อผ้าใส่ มีแชมพู
สระผมหอมๆ มีสบู่อาบน้ำ
อ้อ! มีห้องน้ำที่น้ำไหลตลอด
ให้อาบได้ชื่นใจ ข้อสำคัญมี
เตียงให้นอนสบายด้วย ชอบ
นอน มีทีวีให้ดูด้วย ชอบดู
ทีวี...มากกกกก

ขอบคุณบุญจริงๆ ที่
ให้ชีวิตดีกับฉัน ให้ฉันไม่
ต้องไปนอนใต้ต้นไม้ให้บาป
รักษาอย่างคนนั้น

อาจารย์วสินสอนว่า
ให้กตัญญูต่อบุญด้วยการ
ทำบุญต่อ

ขอบคุณจริงๆ พຼຸ່ນนี้
ฉันจะรีบไปทำบุญ

ขอบคุณที่ไต่ออก

วันนี้จ๊กจั่นโดนไต่ออกจากงาน เพราะเจ้านายอยากให้ออก ตอนแรกจ๊กจั่น
โมโหเจ้านายมากมายหลายกระบุงโกย

จ๊กจั่นกลับมาอยู่กับตัวเองหลายวัน วันหนึ่งขณะที่เธอนั่งดูหนังฝรั่ง
เรื่องยาวเรื่องหนึ่ง มีคำถามจากในหนังว่า

“มีรายการอะไรบ้างในชีวิตที่คุณอยากทำและยังไม่ได้ทำ”

พอดูหนังจบ จ๊กจั่นก็เอากระดาษแผ่นยาวมานั่งตาลอยลำดับว่าเธอมี
รายการอะไรบ้างในชีวิตที่จ๊กจั่นอยากทำและยังไม่ได้ทำ

มีมากมายหลายอย่าง อยากเรียนแต่งหน้า ทำผม อยากถ่ายรูปเป็น
อยากว่ายน้ำเป็น อยากทำอาหารเป็น อยากร้องเพลงเป็น อยากไปเที่ยวเกาะ
อยากปีนหน้าผา ฯลฯ

| 077

สำหรับฉัน สิ่งที่ดีในชีวิตมีมากมาย แต่ทุกอย่างก็ล้วนแต่ผ่านมาและ
ผ่านไป ไม่มีสิ่งใดที่ยั่งยืนแน่นอน และคงอยู่ตลอดไป ซึ่งสุดท้าย
แล้วทุกอย่างก็สิ้นสุดที่ใจ ‘ใจที่รู้จักพอ’ เมื่อใจรู้จักพอก็จะมองทุก
อย่างอย่างมีความสุข มองทุกเรื่องเป็นเรื่องดีดี
ยืมคำพูด พระอาจารย์ ว.วชิรเมธี มาใช้ค่ะ ‘ใจที่รู้จักพอ’

- กานท์

แล้วฉันจะเอาตังค์เอาเวลาที่ไหนไปทำสิ่งเหล่านี้ได้ จักจั่นถามตัวเอง

“ต้องเป็นงานที่เงินดี มีเวลาเป็นของตัวเอง ด้วย จึงจะได้”

จักจั่นเป็นคนขี้เก่ง เธอจึงเลือกงานขายตรง ซึ่งทำให้เธอสามารถจัดสรรเวลาเองได้ตามใจชอบ ความร่ำรวยของเธอส่งเสริมงานด้านนี้เป็นอย่างดี เธอเริ่มเรียนสิ่งต่างๆ ที่เธออยากเรียน เมื่อเธอแต่งหน้าเป็น เธอก็รับจ๊อบแต่งหน้าเพิ่ม เมื่อเธอจบคอร์สทำอาหาร วันอาทิตย์เธอก็ทำขนมไปฝากขายเป็นงานอดิเรก เธอมีรายได้เข้ามาหลายทาง แต่ที่สำคัญจักจั่นสนุกสนานกับทุกงานที่ทำด้วย เพราะเป็นงานที่เธอชอบ สุดท้ายจะผลิตเพลินเกินบรรยาย

ขอบคุณคำถามในหนังสือที่ทำให้ทางออกเผยตัวออกมาให้เธอได้เดิน ทำให้เธอสามารถเติมสิ่งที่ดีให้ชีวิตตัวเอง

และไม่ลืมขอบคุณเจ้านายที่ไล่เธอออกด้วย

ขอบคุณเพื่อนร่วมงาน ที่ไม่เพียงแต่ทำงานได้อย่างมีความสุขและมีความสุขในการทำงาน นับเป็นชีวิตร่วมที่น่ารื่นรมย์ยิ่ง

- จากเพื่อนร่วมงานในจี๊ะ

“คนที่สระผมเสร็จแล้ว เป่าผมด้วยพัดลมให้เร็วๆ ไป เป็นคนที่แย่ที่สุด”
ช่างตัดผมคนหนึ่งเคยพูดให้ได้ยินอย่างนั้น และฉันคือคนที่แย่ที่สุดคน
นั้นแหละ

เพราะฉันก็ตัดผมให้สั้น สระผมเสร็จเช็ดผมหมาดเป่าผมด้วยพัดลม
แห้งแล้วจบกัน

ฉันรู้สึกสบายดี ไม่รู้สึกแยตรงไหน

เดี๋ยวนี้แยยิ่งกว่านั้นอีก เพราะนอกจากจะสระผมเองแล้ว โดยไม่เข้า
ร้านสระผม ยังตัดผมเองอีกด้วย ไม่รู้ว่าช่างตัดผมคนนั้นจะพูดว่ายังไง

บางทีชีวิตเรามีเงื่อนไขมาก ต้องทำอย่างนั้นก่อนอย่างนี้ หรือ ‘อยาก’
อยากให้คนนั้นทำตามใจเราอย่างนี้ ทำไมคนนั้นไม่มาสักที ซ้ำจ้ง หรือ ‘ต้อง’
ต้องเอานี้มานะ อย่างนั้นใช้ไม่ได้นะ

มันทำให้ขุ่นใจ

อาจารย์เซนสอนว่า “เมื่อหิวก็กิน ง่วงก็นอน ทำชีวิตสอดคล้องไปกับ
สิ่งที่กำลังเกิดขึ้น เหมือนเรือที่โยนตัวขึ้นลงตามคลื่น”

ถ้าทำตามคำสอนนี้ ‘อยาก’ กับ ‘ต้อง’ ก็จะหายไป ทำให้เราสบายใจ
คิด ๆ ดูแล้วชีวิตก็ไม่มีอะไรมาก หากแต่เราไปสร้างเงื่อนใจกันเอง
เหมือนสร้างเขื่อนกันน้ำแล้วทำบันไดปลาโจน เหมือนสถาปนิกที่ชอบเจาะ
ผนังเป็นหน้าต่างกว้าง ๆ แทนผนังในด้านที่ไม่จำเป็น บอกว่าเพื่อจะได้เห็น
วิว แล้วต้องทำประตูเพื่อกันฝน และทำม่านเพื่อบังแดด ในที่สุดเราก็นั่งอยู่
ในห้องที่บอบเหมือนเดิม อยากเห็นวิวก็เดินออกไปนั่งที่ระเบียง

เมื่อเราผ่อนคลายตัวเราเอง หิวก็กิน ง่วงก็นอน เขามาซาก็คอย เขา
มาก่อนก็ไปกันเสีย เขาไม่อยากกิน เราหิวก็กินก่อน ของที่ซื้อหายไปก็ซื้อ
ใหม่ ของเก่าที่เก่าแล้วก็ เอ้อ...ยังสวยดี

ถ้าเราสามารถผ่อนคลายให้อยู่กับ ‘อะไรก็ได้ ยังไงก็ได้’ อันเป็นผล
พวงมาจาก ‘หิวก็กิน ง่วงก็นอน’ หมายความว่ามีส่วนอยู่กับชีวิตที่สอดคล้อง
กับธรรมชาติ ไม่ใช่จมอยู่ในกิเลสแล้วละก็ ชีวิตก็จะง่ายขึ้นเยอะเลย แล้ว
ความสุขก็จะเฝ้าอยู่ในใจเรา

นี่เป็นสิ่งที่ดีในชีวิตที่ดีจริงๆ

ขอบคุณวัดสวนแก้วที่ทำให้ฉันเคลียร์ของไม้ใช้ที่บ้านแล้ว
มีที่ให้ของไป

- จากคนบ้านรก

โรงเรียนของหนู

ใบประกาศขอบคุณจากโรงเรียน พร้อมรูปถ่ายอาคารหลังใหม่สำหรับเด็กนักเรียนที่ฉันได้รับวันนี้ ยังความอึ้งอัมพรใจให้หัวใจเป็นอย่างดี

รูปอาคารเรียน 4 ห้องเรียน รูปกลุ่มเด็กๆ รวมตัวกันถ่ายภาพในห้องเรียน พร้อมด้วยรอยยิ้มไร้เดียงสา บอกอะไรได้มากมายถึงผลงานของกลุ่มอาสาที่ทำกิจกรรมนี้มานานในนาม ‘โรงเรียนของหนู’

กิจกรรมนี้ทำมาสิบปี ฉันเคยได้ดูทางโทรทัศน์เห็นการบุกป่าฝ่าดงเข้าไปลึกและไกลเพื่อสร้างโรงเรียนให้เด็กในที่ทุรกันดาร งานอย่างนี้เป็นงานที่ฉันไม่อาจไปร่วมด้วยได้ แม้ทางกลุ่มจะให้ผู้สนใจร่วมเดินทางไปด้วยได้ก็ตาม

มันเป็นงานที่หนักและเหนื่อย ทุกๆ ที่ที่เห็นในรายงานก็ห่างไกลเหลือแสน แต่กลุ่มนี้ก็ยังทำอย่างต่อเนื่องราวกับรับคำสั่งมาจากพระเจ้า ทำให้เพิกถอนสัญญาไม่ได้ นับเป็นกลุ่มคนที่ประเทศควรจะภูมิใจชื่นชมยิ่งนัก

ที่สำคัญคือเป็นโอกาสที่ฉันผู้ซึ่งทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าร่วมบริจาคเพียงน้อยนิด มีโอกาสได้ร่วมเส้นทางความคิด เส้นทางทำให้โรงเรียนแก่เด็กที่อยู่ห่างไกล เป็นโอกาสเดียวที่ฉันมีในการที่จะยื่นมือไปถึงเด็กในภาพถ่ายนี้ได้ นั่นทำให้ฉันมีความสุขมาก

ขอบคุณทีม ‘โรงเรียนของหนู’ ในการเอื้อเฟื้อแก่เด็กของประเทศเรา
ขอบคุณโอกาสที่มอบให้ฉันในการได้มีส่วนร่วมด้วยกับงานนี้ เป็นสิ่งดีที่ฉันได้รับจริงๆ ขอคุณ

ผมเคยเป็นนักข่าวที่คิดว่าจะต้องพยายามให้ได้ข่าวลือข่าวเร็ว ผมต้องการคำตอบจากผู้เคราะห์ร้าย ผมยิงคำถามราวกับปืนกล ด้วยอารมณ์ที่กระหายข่าวราวสิงโตที่อดโซ่กระหายเหยื่อ

วันหนึ่ง ผมกระแทกคำถามใส่เหยื่อรายหนึ่ง จนใจที่อ่อนล้าอยู่แล้วของเขาดetonกับผมถึงจุดระเบิด

เขามองหน้าผม ไม่มีคำตอบออกจากปากของเขา เขานิ่งมากจนหยุดผมได้ ในดวงตาของเขามีคำถามที่ผมได้ยิน ผมจึงเอ่ยเบาๆ

“ก็ผมเป็นนักข่าวนี่ครับ”

เขาพยักหน้าช้าๆ เอ่ยเนิบๆ แต่หนักแน่น

“แต่คุณก็เคยเป็นคนมาก่อนไม่ใช่หรือ”

หลังจากวันนั้น จิตใจของผมได้เปลี่ยนไป ผมเป็นผู้ยั้งเคียงข้างผู้เคราะห์ร้าย มากกว่าจะยืนตรงข้าม

ขอบคุณมากสำหรับถ้อยคำของคุณที่เปลี่ยนผมให้กลับเป็นคนอีกครั้ง

- จากนักข่าวที่ล้มเหลว

การได้มีน้องสาวเช่นเธอมาอยู่เคียงข้างในชีวิต
คอยปัดฝุ่นปัญหาที่ปลิวมาตามสายลมให้หลุดร่วงไป
เป็นเรื่องที่พิเศษอย่างยิ่ง
ขอบคุณจริง ๆ

- ฮวัง ชีว อวี

โรเล็กซ์ฟุ้งเพชร

เฮียเล้งเป็นคนหัวขาว หัวกระเป๋าเจมส์ บอนด์ พร้อมกับมีโซ่คล้อง
หูกกระเป๋ากับข้อมือ เรียกว่าใครจะชิงกระเป๋าก็ต้องตัดแขนของเฮียเล้ง
ไปต้มแชบด้วย เฮียเล้งใส่สร้อยทองเส้นโตเท่าโซ่รถไฟ นาฬิกาโรเล็กซ์ทอง
หน้าปัดฝังเพชร ใส่แหวนเพชรเม็ดโตที่นิ้วนางของมือทั้งสองข้าง

ในกระเป๋าเจมส์ บอนด์มีเงินสดเต็มกระเป๋า

เฮียเล้งจะมามาฉันทันวันที่ฉันทันร้อนเงิน มาถึงก็วางกระเป๋าลงนับเงิน
ให้ตามต้องการ และรับเช็คจากฉันทันไป เป็นเช็คเต็มจำนวนเงินลงวันที่ 3 เดือน
ถัดไป 1 ใบ และเช็คดอกเบี๋ยอีก 2 ใบ สำหรับ 2 เดือน นี่เป็นการแลกเช็ค
ตามปกติของคนมีปัญหาการเงิน ดอกเบี๋ยร้อยละ 3 ต่อเดือน ฟังดูเหมือน
ไม่มาก เพราะในตลาดที่เขาขี้มกันดอกเบี๋ยร้อยละ 10-20 บาทต่อเดือน
แต่นั่นเงินเป็นจำนวนน้อย เป็นการกู้ยืมระดับหนึ่ง แต่สำหรับธุรกิจที่กู้กัน
คราวละมากๆ ดอกเบี๋ยร้อยละ 3 ถือว่าโหดมากแล้ว

สำหรับเฮียเล้งนั้น หากใครขี้มเงินเขาแล้ว จะขี้มใหม่ ต้องผ่านเช็ค
เงินต้นใบเก่าให้เรียบร้อยก่อน เพื่อแสดงศักยภาพในการคืน เป็นการรับประกัน
อ่อนๆ ว่าให้ขี้มใหม่ได้

ฉันทันเคยต่อรองว่า

“ก็เฮียเอาเช็คมาเปลี่ยนเลย แล้วเก็บดอกต่อไปไม่ได้หรือ”

เฮียเล้งขี้มสุดหล่อ

“ไม่ได้ มันเป็นกฎ”

“เฮียก็รู้ว่าฉันทันอยู่ที่นั่นๆ ไม่ได้หนีไปไหน อิกอย่าง ก็รู้จักกันมานาน
น่าจะรู้ว่าฉันทันไม่เบี๋ย”

เสียเสียงยิ้มหล่อกว่ายิ้มที่แล้ว ก่อนหล่นคำคมบาดหูชั้นใน
“คนเราเป็นคนดีทุกคน ตอนที่ไม่มีปัญหา”

นั่นเป็นคำตอบสุดท้าย

สองปีต่อมาฉันก็หมดหนีกับเสียง เสียงทองเส้นโตเท่าโซลไฟฟ้าไม่ได้มา
วิบวับที่สำนักงานอีก พร้อมๆ กับโรเล็กซ์ฝังเพชร

วันหนึ่งก็มีข่าวว่าเศร้าระคนตกใจว่ามีคนพบเสียงเสียงแขวนคอตายอยู่
ข้างบันไดชั้นสองของบ้านพัก

แม้จะเป็นเรื่องเศร้าไกลตัว ด้วยความที่เราไม่ได้มีความสัมพันธ์
มากกว่าเถาดอกเบ๊ยที่เกี่ยวโยง แต่ฉันก็แผ่เมตตาขอให้วิญญาณของเสียงเสียง
สงบสุข

อย่างน้อยฉันก็ต้องขอบคุณเสียงเสียงที่เป็นสิ่งที่ดีที่เข้ามาเป็นมือพุง
ในยามวิกฤติของฉันมือหนึ่งด้วย และเมื่อฉันตรงไป เสียงเสียงก็ตรงมา ไม่มี
สิ่งขุนช่องหมองใจกัน เสียงเสียงจึงเป็นมือหนึ่งในหลายๆ มือที่มาช่วยพุง
จริงๆ แม้ดอกเบ๊ยจะแพงมากก็ตาม แต่ก็ไม่เป็นไร ยังดีกว่าไม่มี ถึงอย่างไร
นี่ก็เป็นธุรกิจของเสียงเสียง ที่มีเงื่อนไขที่เราจะไม่รับก็ได้ ไม่ได้ว่าอะไร จะรับ
ก็จ่ายมา ง่าย ๆ ตรง ๆ ไม่โกงกันจะเอาอย่างไรอีก ถ้าเสียงเสียงยืนอยู่ตรงนี้
จะยิ้มหล่อให้อีก อันนี้ฟรี

ขอบคุณเสียงเสียง สำหรับช่วงเวลาหนึ่งที่ช่วยให้วิกฤติในชีวิตไม่วิกฤติ
จนเกินไป

ตอนนี้ดอกเบ๊ยลดลงแล้วนะเสียง จะปล่อยกู้ที่โลกไหนก็ช่วยลด
ตามด้วย

เราจะสุขร่วมกัน

ความทรงจำของอดีตาค่อย ๆ กลับคืนมาในวันที่สามของการฟื้นคืนสติ หลังจากที่หลับไปหนึ่งสัปดาห์เต็ม ๆ เธอถามนางพยาบาลถึงสามีและลูกชาย แล้วคำตอบที่ได้รับก็ทำให้อลิสายากจะหลับลงอีกครั้ง โดยไม่ต้องตื่นขึ้นมา

มันเป็นวันที่ฟ้าสดใสแสงแดดสวยงาม อากาศสดชื่นมากจนทำให้ทิวทัศน์เบื้องล่างสวยสดมีชีวิตชีวาเพราะความกระจ่างใสของท้องฟ้า คนขับเครื่องบินอารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส พจน์สามีและดิวลูกชายกำลังสนุกสนาน ตื่นเต้นกับสายน้ำตกเบื้องล่าง ที่เป็นสีขาวท่ามกลางสีเขียวของแมกไม้

มันเป็นวันสดใสวันสุดท้ายของชีวิต

094

อลิสารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ท่ามกลางเวลาสั้น ๆ แห่งความตระหนัก การเสียการทรงตัวของเครื่องบินเล็ก เสียงตะโกนของพจน์ เสียงหวีดร้องของดิวและของเธอ และต่อมาคือเสียงดังตามมาด้วยความเงียบ

10 ปีแล้วที่อลิสายู่ในบ้านที่มีดทึบแต่ผู้เดียว ความเศร้าโศกไม่เคยจางหาย กินอะไรก็ได้อาย ๆ เจริบ ๆ คนเดียว ไม่มีเสียงทีวี ไม่มีเสียงเพลงจากวิทยุ มีหน้าต่างบานเดียวในห้องนอนที่เปิดรับอากาศ หลายมุมของบ้านรกรุงรังฝุ่นเชลอะ มีแต่บริเวณที่ใช้ประจำ เช่น โต๊ะกินข้าวเท่านั้นที่พอจะมีการดูแลบ้าง ในบ้านไม่มีหนังสือพิมพ์ ไม่มีจดหมาย ไม่มีภาพถ่ายบนผนัง ไม่มีจิตวิญญาณ

ดึกวันหนึ่งฝนตกหนัก ทำให้ไฟดับ อลิสาลุกไปเปิดตู้ไฟเล็กเพื่อหาไฟฉาย กรอบรูปกรอบหนึ่งได้เลื่อนหลุดตามกระบอกไฟฉายหล่นลงมาด้วย

อลิสาเปิดไฟส่องดูกรอบรูปนั้น พจน์กับดิวกำลังยิ้มให้เธออย่างกว้างขวางในสายแดดอ่อนที่สนามหญ้าหน้าบ้าน ผมของดิวสะท้อนแดดเป็นเงาประกาย ดวงตาคู่น้อยสว่างไสว มีความสุข
อลิสามีมือเท้าอ่อน นิ่งแปะลงกับพื้นและเริ่มร่ำไห้ปมว่าจะขาดใจ
ยามเช้าเธอเอากรอบรูปนั้นวางบนโต๊ะอาหารและกินข้าวไปด้วย

“ผมอยากให้คุณมีความสุข” เสียงของ พจน์ดังขึ้นในความคิด เขาเคยพูดอย่างนี้เสมอ เมื่ออยู่ใกล้หรือให้ของขวัญกับเธอ ยามที่เธอ เศร้าเรื่องใด เขาจะเข้ามากอดและพูดเสียงอ่อนโยนอย่างปลุกปลอบว่า

“คุณอย่าเป็นอย่างนี้เลยนะ”

อลิสามองตาพจน์ในภาพถ่าย ประโยค ทั้งสองสลับกันไปมาดังแว่วอยู่ในหู สัมผัสที่ เธอจดจำได้ดี ความอบอุ่นที่เธอจดจำได้ดี

แล้วทันใด อลิสาก็ตื่นขึ้น เธอถามตัวเองว่า

“พจน์กับดิฉันจะคิดยังไงนะที่ฉันเศร้า อย่างนี้มา 10 ปีแล้ว เราจะเสียใจมั๊ย เขาอยาก ให้ฉันเป็นอย่างนี้มั๊ยในวันที่เขาไม่อยู่ ฉันจะมี ความสุขได้อย่างไรในเมื่อไม่มีเขา”

อลิสายหิบบกรอรูปเดินออกไปที่สวน หน้าบ้าน ตรงที่ถ่ายภาพนี้ เธอรู้สึกเหมือนทั้งสองกลับมีชีวิตขึ้นในทีนั้น เหมือนได้เห็นทั้งสอง มีความสุขขณะที่เธอกดชัตเตอร์ถ่ายภาพ เธอ รู้สึกได้ถึงความสุขที่เกิดขึ้นในวันนั้นเหมือนว่า ได้เกิดขึ้นอีกและได้อยู่ร่วมกันอีกครั้ง

อลิสารับรู้ความรู้สึกอย่างใหม่นี้เข้าไปเต็ม เต็มหัวใจที่แห่งโหยมานาน ความรู้สึกรับรู้ถึง ความสุขของทั้งสอง ความสุขของการอยู่ร่วมกัน แล้วมีความสุข ความรู้สึกเบิกบานของวันเวลา เก่ากลับมีชีวิตขึ้นมาในหัวใจ ความรู้สึกของ วันนี้เหมือนความรู้สึกที่เกิดขึ้นในวันนั้นจริงๆ

อลิสาเดินกลับเข้าไปในบ้าน และเป็นครั้งแรกที่เธอเห็นว่าได้ปล่อยปละละเลยบ้านไปมากแค่ไหน ตัวตนของเธอได้กลับคืนมา เธอยิ้มออกอย่างสดชื่น

“พจน์ ดิว เรามาทำความสะอาดบ้านกัน จันขอโทษที่ไม่รู้เลยว่ามันรอกอย่างนี้”

อลิสาทำความสะอาดบ้านตลอดวัน เปิดหน้าต่างออกทุกบาน จัดของทุกอย่างเข้าที่ ภาพถ่ายของพจน์และดิวถูกนำไปวางตามตำแหน่งต่างๆ ของบ้าน ไม่ว่าจะเป็นห้องรับแขก ในห้องครัว ในห้องนอน โต๊ะอาหาร บ้านกลับมาสดใสอีกครั้ง เช่นเดียวกับหัวใจของอลิสา

098

เธอไม่ได้บ้า เธอไม่ได้พันเพื่อน เธอไม่ได้เพื่อฝัน เธอเพียงแค่ได้ประกาศความคิดใหม่ เธอไม่ได้มีชีวิตอยู่โดดเดี่ยว อย่างไม่มีเขาทั้งสองอีกต่อไป แต่เธอมีชีวิตที่มีความสุขอยู่กับเขาทั้งสองตลอดเวลา

จากที่อลิสาเคยคิดว่า พจน์เคยยืนอยู่ที่หน้าเคาท์เพื่อปรุงอาหาร บัดนี้ไม่มีเขาแล้ว

อลิสาคิดว่า อ้อ! วันนั้นพจน์ยืนทำกับข้าวอยู่ตรงนี้ เขาแย่งเธอทำ เพราะวันนี้เป็นวันเกิดของเธอ เขาจะให้เธอฟรีหนึ่งวัน เขาจะบริการเธอเอง ดุสิตเขาทำน้ำแกงหกละเตาด้วย ตลกจัง คิดแล้วก็มีความสุขจนยิ้มออกมา

จากที่เคยคิดว่าดิฉันนั่งวาดรูป
เล่นอยู่ที่โต๊ะนี้ บัดนี้ไม่มีโต๊ะแล้ว

อลิสาคิดว่า ดิฉันเคยวาดรูปที่โต๊ะ
นี้ วาดเป็นรูปครอบครัวของเรา นั่งเิน
รูปยังติดอยู่ที่โต๊ะด้วย แต่วันนั้นดิฉันยัง
ทำสี่หกเลอะโต๊ะด้วย แล้วยังหัวเราะ
ชอบใจ เอนี้ว้จิ้มสีบนโต๊ะมาป้ายที่
ปลายจมูกเธอด้วย คิดแล้วก็มีความสุข
จนยิ้มออกมา

อลิสาเริ่มใช้ชีวิตอย่างมีความสุข
อย่างเจี๊ยบ ๆ ปล่อยความหลังเลวร้าย
วันจากพรากให้ลบเลือน คอยมีสติ
เลือกความคิดที่ผ่านเข้ามา เพื่อดำเนิน
ชีวิตอยู่กับความหลังแสนดีตลอด 12
ขวบของดิฉัน และตลอด 14 ปีของพจน์
คิดถึงความสุข คำปลอบโยน การ
เอาใจ การเข้าเฝ้ายามมากมายระหว่าง
พ่อแม่ลูกที่มีให้จดจำและรำลึกถึง

ขอบคุณคืนฝนตก ขอบคุณ
รูปในกรอบที่ตกลงมาพร้อมกระบอก
ไฟฉาย รูปที่มาสะกิดเตือนให้เธอรู้ว่า
ยังมีพจน์และดิฉันเป็นห่วงเป็นใยและ
อยากให้เธอมีความสุข

ขอบคุณพจน์และดิฉัน เราจะมี
ความสุขร่วมกันต่อไป

ถึงคุณที่รัก

- ขอบคุณที่รักฉัน โดยไม่หวั่นไหวกับรอยตีนกาที่เพิ่มขึ้นตรงหางตาของฉัน
- ฉันชอบเสียงคุณอ่านหนังสือให้ฉันนอนฟังตอนเช้าวันหยุด
- ดิฉันที่มีมือคุณจู๋ฉันยามเดินเที่ยวห้าง
- การได้ดื่มด่ำกับหนังดีที่เธอเลือกมาให้ดูทำให้ฉันมีโมเมนต์ที่อึ้งอัม
- เรื่องตลกที่คุณชอบเล่าทำให้ฉันมีหน้าที่ที่ดีดี เพราะการหัวเราะนำความสุขมาให้ และคุณก็ดูตลกดีด้วยเวลาคุณหัวเราะ
- การมีคำตอบจากคุณเพื่อช่วยแก้ปัญหาข้อที่ฉันแก้ไม่ตกช่วยให้เรื่องนั้นผ่านไปเร็วและง่ายขึ้น
- ขอบคุณที่เอายามแก่เจ็บคอมาวางให้ที่หัวเตียงเวลาที่ฉันลืม
- ฉันเบาใจขึ้นเยอะเลย เมื่อคุณหายโมโหเร็ว
- เป็นเรื่องดีมาก ๆ ของคุณเลยที่ไม่ลากอดีตมาไว้ในปัจจุบัน เราจะได้ปล่อยให้เรื่องต่าง ๆ อยู่ในวันเวลาของมันตามที่มันควรจะอยู่
- คุณใจดีมากที่สนับสนุนในสิ่งที่ฉันอยากทำ
- คุณยังแกล้งดูดีแสบ แม้จะกลมมากก็ตาม

ขอบคุณนะจ๊ะ เพราะสิ่งเหล่านี้แสดงว่าคุณรักฉัน
ฉันรับรู้ได้และมีความสุข

- จากคนที่รักคุณ

อ้อมกอดพ่อ

ผมเป็นคนปักษ์ใต้ บ้านผมอยู่ติดทะเล ตอนผมเป็นเด็ก ๆ ผมมักชวนเพื่อน รุนราวคราวเดียวไปเล่นกันบ่อย ๆ สนุกมากจนลืมกินข้าว หรือไม่ก็ต้องมี ไม่เรียวเพื่อตอนให้เราขึ้นจากทะเลเพราะใกล้ค่ำแล้ว

โตขึ้น...เราต่างแยกย้ายกันไปเรียนต่างจังหวัด ส่วนผมได้เข้ามาเรียน ในกรุงเทพฯ ชีวิตผมเริ่มห่างจากบ้านมากขึ้น และชวนให้คิดถึงบ้านมากขึ้น โรงเรียนปิดเทอมครั้งใดเป็นต้องกลับบ้านทุกครั้งที่ไป เหตุผลตั้งมากมายหลาย อย่างที่ชวนให้คิดถึง แต่มากที่สุดเห็นจะเป็นเพราะคิดถึงพ่อ

ทำไม...ผมจึงคิดถึงเฉพาะแต่พ่อ แล้วแม่ละ...แม่ได้เสียชีวิตตอน ผมอายุ 9 ขวบ น้องสาว 5 ขวบ และน้องชาย 1 ขวบ ทุกอย่างจึงตกเป็น ภาระของพ่อ พ่อซึ่งไม่ยอมหาแม่ใหม่ให้ลูกสักที จนได้สมญานามว่า ‘พ่อม่ายใจเด็ด’

ความคิดถึงพ่อที่รุนแรงและน่าจดจำอยู่ในความประทับใจถึงทุกวันนี้ ต้องย้อนกลับไปเมื่อปี พ.ศ. 2529 ขณะนั้นผมทำงานอยู่ที่บริษัท จี.เอ็ม. เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด เป็นพนักงานฝ่ายศิลปกรรม จัดหน้าในนิตยสาร GM (สมัยนั้นยังใช้ตัวเรียงคอมพิวเตอร์ติดกาวยาง) ทำงานมา 5 ปีแล้ว เริ่มชำนาญ และอีกทั้งงานก็เยอะขึ้น

ผมต้องขยันและเรียนรู้มากขึ้นจนไม่มีเวลากลับไปเยี่ยมบ้านที่ปักษ์ใต้ แต่ผมก็ใช้วิธีเขียนจดหมายถึงพ่อเป็นหลายสิบฉบับ เป็นเวลา 4 ปีเต็มที่ผม ไม่ได้กลับไปเยี่ยมบ้าน ตามปกติแล้วอย่างน้อยปีละครั้งที่ผมจะต้องกลับบ้าน ผมรู้สึกว่ายาวนานเหลือเกิน

ความคิดถึงพ่อเริ่มทวีความรุนแรงในความรู้สึกมากขึ้น จนกระทั่งถึงวันสงกรานต์ปี 2533 ผมตัดสินใจกลับไปเยี่ยมบ้านโดยที่ไม่ได้บอกให้ทางบ้านรู้ล่วงหน้า ทั้งๆ ที่ได้เขียนจดหมายไปบอกเมื่อเดือนที่แล้วว่า ปีนี้คงจะไม่ได้กลับบ้านอีกเช่นเคย ต้องขอเก็บเงินอีกหน่อย

ความจริงแล้วฐานะครอบครัวของเราก็ไม่ได้ถึงกับยากจน ยังมีนามีส่วนให้ทำ แต่ที่ผมต้องเก็บเงินอีกหน่อย อย่างน้อยเมื่อถึงบ้านก็จะได้มีเงินให้พ่อ ป้า (ผู้ซึ่งทำขนมจีนได้ยอดเยี่ยมประจำอำเภอ) และหลานๆ บ้าง อีกทั้งซื้อเสื้อผ้าข้าวของไปฝากใครต่อใคร ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่กระทำทุกครั้งเมื่อกลับบ้าน และใครๆ เขาก็ทำกัน

ผมเดินทางกลับโดยรถทัวร์ ถึงบ้านเกิดเที่ยงวัน ลงรถที่หน้าอำเภอ ซึ่งคนทั้งอำเภอส่วนใหญ่จะรู้จักผมทั้งนั้น (ความจริงเขารู้ว่าผมเป็นลูกของพ่อผมต่างหาก เพราะใครๆ ก็รู้จักพ่อผม) ทุกคนต่างให้การทักทายต้อนรับราวกับว่าผมเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ เพื่อนเก่าๆ สมัยเรียนชั้นประถมมากอดคอแสดงความยินดี เพียงแค่ระยะทางไม่ถึง 500 เมตร มีเด็กสองสามคนมาช่วยกันหิ้วกระเป๋า ผมก็เลี้ยงเหล้าเพื่อนและแจกငွေค่าขนมให้เด็กไปตามระเบียบ

ตัวผมยังไม่ทันถึงบ้านเลย แต่ข่าวการกลับบ้านของผมแพร่กระจายไปถึงบ้านละแวกใกล้เคียงกันหมดแล้ว

เมื่อมาถึงบ้านก็มีน้องสาว-น้องชายและเพื่อน ๆ บ้านต่างรอรับอยู่เต็มบ้าน หนึ่งในนั้นก็คือป้าแท้ๆ ของผมซึ่งอายุเกือบ 70 ปี แต่ผมมองหาพ่อ ยังไม่เห็นว่านั่งอยู่ที่ไหน ผมเข้าไปสวัสดีทุกๆ คน เข้าไปกราบป้ากอดป้า รู้สึกอบอุ่น ป้าบอกว่าพ่อไปท่องเที่ยวเดี๋ยวก็กลับ เพราะไปตั้งแต่เช้าแล้ว และพ่อก็ยังไม่รู้ข่าวเรื่องการกลับบ้านของผมด้วย

ครูหนึ่งผมก็มองเห็นพ่อเดินมาแต่ไกล ผมไม่ได้เห็นพ่อก่อนแล้ว 4 ปีเต็ม ในความรู้สึกของผมมันเหมือนกับว่านานมาก เราได้แต่เขียนจดหมายโต้ตอบกัน พ่อยังไม่แก่ลงไปเลย ทำทางยังแข็งแรง สุขภาพดี เป็นเพราะพ่อไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า ไม่เที่ยวเตร่ ไม่เล่นการพนัน

เราสวมกอดกันอยู่นาน ผมร้องไห้! ให้ตายสิ
ผมร้องไห้ ! นานแล้วที่ผมไม่เคยร้องไห้ และครั้งนี้มัน
แตกต่างจากที่ผมเคยเป็น มันเป็นความรู้สึกตื้นตันใจ
อบอุ่นอยู่ข้างใน มันช่างอบอุ่นเหลือเกิน พ่อร้องไห้ด้วย พ่อ
คงคิดถึงผมมาก ผมพูดอะไรไม่ออก ได้แต่กอดพ่อแน่นขึ้น
นับว่าเป็นการร้องไห้ที่มีความหมายที่สุดตลอดชีวิตของ
ตัวเองที่ผ่านมา

ผมรู้สึกได้ในตอนนั้นทันทีว่า พ่อเป็นได้ทั้งพ่อและ
แม่ในเวลาเดียวกัน เพราะพ่อออกทุนอุดหนุนให้ลูก 3 คน
มาด้วยความยากลำบาก ผมได้แต่คิดว่า “พ่อครับ ผมรัก
พ่อ” แต่ผมก็พูดไม่ออก เมื่อผมรู้สึกตัวอีกทีก็เห็นสายตา
หลายสิบคู่ที่มองอยู่บนน้ำตาคลอกกันเกือบหมด

พ่อลูบคลำตัวผมแล้วถามด้วยเสียงแหบเครือว่า
สุขภาพของผมเป็นอย่างไรบ้าง ดีขึ้นไหม กินยาบ้าน ยา
โบราณที่พ่อฝากไปให้หรือเปล่า จากนั้นก็มีคำถามมากมาย
จากพ่อและเพื่อนบ้านดังเต็มไปหมด

ผมอยู่กับพ่ออีก 2 วันและออกตระเวนเยี่ยมญาติๆ
ต่างตำบลอีก 1 วัน ก่อนกลับกรุงเทพฯ มีญาติและเพื่อนๆ
อีกหลายคนมาส่งรวมทั้งพ่อผมด้วย

ก่อนจากกันผมกอดพ่ออีกครั้ง แต่คราวนี้พ่อเป็น
ฝ่ายร้องไห้ ส่วนผมนั้นสะกटक้นเอาไว้ การโอบกอดยัง
อบอุ่นเหมือนเดิม อาจจะเป็นเพราะความอบอุ่นแบบนี้
ตลอดระยะเวลาหลายปีผมไม่เคยได้รับจากใครเลย โดย
เฉพาเพศตรงข้าม จนถึงทุกวันนี้

- ประทีป ปัจฉิมทีก

ธรรมนำไท

เป็นเรื่องปกติที่มนุษย์ทุกคนย่อมปรารถนาความสำเร็จในทุกๆ เรื่อง เช่น ความรัก ครอบครัว การงาน การเงิน ฯลฯ ไม่มีใครที่คิดจะปฏิเสธความสำเร็จในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ถ้าจะว่าไปมันก็เป็นโลกธรรมล้วนๆ ลากยศ สรรเสริญ สุข เหล่านี้เป็นสิ่งที่ใครๆ ล้วนปรารถนา แต่หากวันหนึ่งเราเกิดเสื่อมลาภ เสื่อมยศ มีคนนิทา มีความทุกข์ เราจะรับมือกับมันได้อย่างไร

ปัญหาที่เพิ่งเกิดขึ้นกับฉันก็เกี่ยวกับเรื่องงาน ฉันทำงานอยู่ที่บริษัทนี้มา 13 ปีในตำแหน่งผู้จัดการแผนกตั้งแต่ที่ก้าวเข้ามา โดยดูแลแผนกทั้งหมด 4 แผนก ที่นี้มีนายชาวต่างชาติซึ่งจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาบริหารงานทุก ๆ 4 ปี เมื่อนายคนปัจจุบันมารับตำแหน่งเมื่อ 4 ปีก่อน เขามีทิฐิทำให้การสนับสนุนฉันเป็นอย่างดี เรียกหาแต่ฉันวันละหลายรอบ ใช้น้ำให้ฉันทำนั่น ทำนี่ บางทีก็ใช้ให้ทำงานข้ามแผนก ซึ่งฉันเองก็ยังแอบหัวนเหมือนกันว่าจะทำให้เพื่อนร่วมงานหมั่นไส้หน้า ทำงานเข้ายันค่ำวันละกว่า 10 ชั่วโมง หัวปักหัวปำหน้าคิ้วว่าอยู่กับโต๊ะทำงานมาเป็นเวลาเกือบ 3 ปี โดยนายสุดที่รักของฉันพรั่พรรณนาบอกฉันเมื่อเริ่มเข้าปีที่สองบ่่อย ๆ ว่า ฉันเป็นคนทำงานเก่งสามารถจัดการงานและบริหารจัดการได้ดี เขาจะโปรโมตฉันในเร็ววันนี้ให้เป็นผู้จัดการทั่วไป ตอนแรกฉันก็คิดปรุงแต่งเล็กน้อยว่า เหนอ ก็ดีสิ ฉันจะได้รับสวัสดิการหลาย ๆ อย่างที่ช่วยให้ฉันมีความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายมากขึ้น ซึ่งการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งนี้ก็เป็นยอดปรารถนาของมนุษย์เงินเดือนทุกคนอยู่แล้ว มีใครบ้างล่ะที่คิดจะปฏิเสธ พอเข้าปีที่ 3 เขาก็พูดเรื่องนี้อีก

แต่พอฤดูกาลการขึ้นเงินเดือนและปรับตำแหน่งมาถึง กลับไม่เกิดอะไรขึ้น และเจ้านายก็เงียบไปเฉยๆ จนวันหนึ่งฉันอดรนทนไม่ได้ก็เดินเข้าไปถามตรงๆ คำตอบที่ได้รับก็เหมือนกับฟ้าถล่มลงต่อหน้า เขาพูดอ่อยๆ ว่า ผู้ใหญ่อีกฝั่งหนึ่งคัดค้าน เนื่องจากเขาวางตัวอีกคนหนึ่งไว้แล้ว เป็นคนที่ถูกจ้างมาจากข้างนอก และอาจจะมีอีกหลายๆ เหตุผลที่ก็ขอข้ามไปเพราะรายละเอียดมันเยอะ

สรุปว่า สุดท้ายความแปลกก็มาเยือน ทั้งโกรธ ทั้งน้อยใจเสียใจสารพัดคุณๆ คงคิดว่านี่ก็คงจะจบแล้ว ไม่เห็นมีอะไรเลย ยังหrok ยังไม่จบ วิกฤตกรรมของฉันยังตามมากระหน่ำซ้ำเติมได้อีก พอคุณคนใหม่เข้ามาในตำแหน่งที่ฉันเคยถูกวางตัวไว้ คุณเธอก็สำแดงเดชทันที ปรับนั่น ปรับนี่ และสุดท้ายก็ปรับผังองค์กรใหม่ และฉันก็โดนกระทบอีกอย่างจัง จากการที่รับผิดชอบแผนกอยู่ทั้งหมด 4 แผนก ก็ถูกปรับให้เหลือเพียงแผนกเดียว แถมยังไม่บอกล่วงหน้าสักนิด อ้อ...ถ้าจะให้ถูกก็ต้องเล่าว่า บอกล่วงหน้าเหมือนกันประเภทบอกเช้า แล้วปรับเปลี่ยนตอนเย็น เป็นคุณ คุณจะทำยังไง เฮ้อ...แน่นอนว่า ความโกรธ ความน้อยใจ ความคับแค้นใจ มันประดังประเดเข้ามาจนแทบจะหยิบใบลาออกมาเขียนแล้วเขวี้ยงใส่หน้าเจ้านายเลยทีเดียว

เอาละ ทีนี้ฉันจะอย่างไรดีกับทุกข์อันแสนสาหัสนี้ พอสติมาปัญญา ก็เกิด เป็นความโชคดีที่ฉันได้เรียนธรรมะและสั่งสมความรู้ทางธรรมะมานานหลายปี ความเพียรในเรื่องนี้ก็ส่งผล คำสอนต่างๆ ผุดขึ้นมา แลมธรรมะก็ยังจัดสรรกลายนามิตรมาคอยปลอบใจและให้กำลังใจอีกด้วย ธรรมะข้อไหนหนอที่ช่วยให้ฉันเอาตัวรอดจากทุกข์ครั้งนี้ ตอนนี้ฉันกำลังเผชิญกับโลกธรรม 8 คือ เสื่อมยศ เสื่อมลาภ มีคนชุบชิบนิทา และกำลังทุกข์ แหม! มากันครบทุกตัวในคราวเดียวกันเลย

ที่นี้วิธีการคิดบวกหรือคิดหาประโยชน์จากสถานการณ์ที่แย่ๆ มันก็ช่วยได้อยู่ เช่น คิดว่า เออ...คนเป็นพินๆ เขาตกงานกัน เรายังมีงานมีเงินเดือนใช้ แล้วจะมานั่งทุกข์ทำไม เขาก็ไม่ได้ลดเงินเดือนเราสักกะหนอย หรือว่า เออ...ก็ดีเหมือนกัน (วะ) เราจะได้ไม่ต้องเครียด แบกรับภาระอะไรต่อมิอะไรให้มากมาย ในเมื่อเธอใหญ่กว่า เธอก็ควรดูแลรับผิดชอบให้เยอะกว่าฉัน ฉันจะได้มีเวลาไปทำอย่างอื่น เช่น เล่นโยคะ หรือศึกษาธรรมะ โดยที่ไม่มีเรื่องงานเครียดๆ มาให้รบกวนสมอง แถมเงินเดือนก็ยังได้เท่าเดิม แต่งานลดลง มันไม่ดีหรือไร ใครๆ เขาอาจจะคิดถึงเรื่องเสียศักดิ์ศรี เสียหน้า หรือว่าเขากำลังกาหัวแก แต่ถ้าใจเราเบา เราเย็นแล้วมองในอีกมุมหนึ่งของปัญหา มันก็ไม่เห็นมีอะไรเลย มันผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ถ้าเราจะเอาเราออกไป ก็อย่ามาตามกฎหมาย ดีเสียอีก เราจะได้ไปหางานใหม่แถมยังมีเงินก้อนอีก เพราะเราก็มีความสามารถ คิดแบบนี้ได้ก็ดีเหมือนกัน

114 | แต่นอกจากคิดจะใช้เทคนิคคิดบวกแบบนี้แล้ว หลักคำสอนทางพุทธศาสนาที่มีมากมายก็สามารถนำมาใช้แก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี ดังเช่นคำสอนของท่านอาจารย์วชิร อินทสระ อาจารย์ที่เคารพที่ฉันได้ไปเล่าเรียนศึกษาระยะฝากตัวเป็นศิษย์ ก็พูดขึ้นมาปดอบประโลมจิตใจ

ท่านสอนว่า การที่คนติดโลกก็คือคนไปติดในส่วนที่ดีของโลก ที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ โลกธรรม ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข กามคุณ 5 ยังละได้ง่ายกว่า ลาภยศ วิธีหนึ่งที่ไม่ให้ติดโลกก็คือ ‘ตั้งใจไว้ว่ามีก็ได้ ไม่มีก็ได้’ มีก็ใช้ประโยชน์เท่าที่ประโยชน์มันมี ไม่มี ก็เป็นประโยชน์อย่างที่มีมันไม่มี ท่านถือว่า ได้ก็ดี ไม่ได้ก็เป็นกุศล เหมือนกับคนที่เข้าไปใกล้ต้นไม้เวลาที่ไม้ต้องการผล และไม้ต้องการอะไรๆ จากต้นไม้ จะได้หรือไม่ได้ก็ไม่เดือดร้อน คือเราไปอาศัยเพียงร่มเงาของต้นไม้ ส่วนผลของมันจะได้ก็ดี ไม่ได้ก็ไม่เป็นปัญหาอะไร

ฉะนั้น มี ก็ใช้ประโยชน์เท่าที่มันมี ไม่มี ก็เป็นประโยชน์อย่างที่มีมันไม่มี ไม่มีรถก็ดีเหมือนกันจะได้ขึ้นรถเมล์ ขึ้นรถเมล์ก็ต้องไประวังว่ารถเรามันจะหายหรือไม่หาย ตรงนี้สำคัญที่ว่า ‘ไม่มีก็เป็นประโยชน์อย่างที่มีมันไม่มี’

หรือจะตั้งใจไว้อีกเรื่องว่า ‘มาก็ไม่ดีใจ ไปก็ไม่เศร้าโศก’ ถ้ามาก็มาตามเหตุของมัน ไม่ว่า ลาก ยศ สรรเสริญ ถ้ามันมาก็มาตามเหตุที่เราได้ทำเหตุเอาไว้ มันก็มา ถ้าเสื่อมลาก เสื่อมยศ นินทา มันมาก็มาตามเหตุทุกอย่างก็มีเหตุปัจจัย มันไปก็ไม่เศร้าโศก เพราะว่ามันไปตามเหตุ ที่มันควรจะไป ‘มาก็ไม่ดีใจ ไปก็ไม่เศร้าโศก’ คนอย่างนี้ไม่ติดโลก

และธรรมะอีกข้อหนึ่งที่ท่านเคยสอนไว้คือ อย่างถาวรเปลี่ยนแปลง เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในโลกล้วนเปลี่ยนแปลง ดังนั้น เราอย่าไปถาวรเปลี่ยนแปลง หากตอนนี้เราทำดีแล้ว ชีวิตยังมีอุปสรรคหรือกำลังเผชิญกับความทุกข์ นั้นไม่ได้หมายความว่า ทำดีแล้วไม่ได้ดี แต่อาจจะเป็นเพราะวิบากกรรมเก่ากำลังส่งผล ขอให้ตั้งใจทำความดีต่อไป ที่สุดแล้วชีวิตของเราก็จะดีขึ้นเอง

ด้วยคำสอนเหล่านี้ ใจฉันก็หลุดออกมาได้ โลงและโปร่งเบา แม้จะไม่ได้เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ตอนนี้ฉันเลิกทุกข์กับเรื่องนี้ไปแล้ว และแข็งแรงพอที่จะเผชิญกับทุกข์ตัวใหม่ ๆ ที่จะเข้ามาทดสอบ ฉันรู้สึกเสมอว่าโชคดีที่ได้มาเรียนธรรมะกับท่าน เพราะท่านได้สอนและให้มุมมองในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างน่าประทับใจ และจะหาใครที่มีความรู้ในพุทธศาสนาแบบนี้ได้ยาก ขอกราบคารวะท่านอาจารย์ด้วยใจ

- มัญชุสว

ซ่อมสร้างและปลอมโยน

วันนี้ผมตื่นสาย เพราะเมื่อคืนดูหนังเรื่อง Inception งานกำกับของ คริสโตเฟอร์ โนแลน ทำให้นอนหลับและฝันไปสามชั้น ต้องหาวิธีตกจากที่สูงถึงสามครั้งจึงจะตื่น! (ดิโนะ ที่ผมสามารถกลับมาได้ เพราะยังไม่เคยถูก ถักลอบปลุกถ่ายความฝันมาก่อน ไม่ว่าฝันชั้นตื่นสุดหรือลึกสุด)

ผมถูกปลุกด้วยสายฝนที่สาตกกระทบบานเกล็ดและลมหนาวเสียดแทง ผิวแห่งเดือนมีนาคม ปี 2554! ย๊า!! มีนาคม!!! เกิดอะไรขึ้นกับโลกใบสีฟ้าที่ผมจุติขึ้นมา ทั้งความแปรปรวนของสภาพอากาศ จนถึงความโกรธเกรี้ยวของธรรมชาติที่ปล่อยพลังงานแห่งการทำลายล้างออกมา ผมสงสัย, แต่ไม่คิดชวนขวายหาคำตอบ บางทีโลกนี้อาจจะเหนื่อยล้าเกินไป สิ่งของยังมีวันหมดอายุ นับประสาอะไรกับโลก หรือไม่จริง ?

โลกเคลื่อนไหวไปข้างหน้า เช่นเดียวกับชีวิตมนุษย์...

ปีนี้ผมมีโอกาสติดตามรายการทีวีของอเมริกันชนหลาย ๆ รายการ หนึ่งในนั้นคือ American Idol ซีซั่น 10 เป็นรายการแข่งขันการร้องเพลงที่มีกันทุกบ้านทุกเมืองทุกประเทศ แน่นอน, เมื่อรายการโทรทัศน์เป็นความบันเทิงก็ต้องมีหลากหลายอารมณ์เพื่อดึงเรตติ้ง มีตลก-ประทับใจ-โศกเศร้า-เสียใจ-เกรี้ยวกราด-ฮาฮา-ขำขำ-ดราม่าบ้างอะไรบ้าง คละเคล้ากันไป

ในรอบออ디션ที่งานตระเวนไปตามหัวเมืองใหญ่เพื่อคัดเลือกผู้เข้าแข่งขัน มีอยู่คนหนึ่งที่ผมแอบเชียร์ เขาชื่อ Chris Medina ชายหนุ่มเจ้าเนื้อ หัวฟู กับเสียงร้องบาดความรู้สึก เขามีเนื้อเสียงที่อบอุ่น นุ่มนวล มีพลังและไพเราะ รอบนี้เขาได้สร้างความประทับใจให้กับกรรมการทั้งสามคน คือ แรนต์ แจ็คสัน, เจโล (เจนนิเฟอร์ โลเปซ) และ สตีเวนส์ ไทเลอร์ (นักร้องนำวง Aerosmith เจ้าของเพลงฮิต I Don't Want To Miss A Thing ชาวนด์แทร์คจากภาพยนตร์เรื่อง Armageddon) ตลอดจนผู้ที่ได้ชม รายการปูพื้นเรื่องราวว่าเขามีแฟนสาวที่รักกันมาก ทั้งคู่หมั่นกัน แต่โชคร้ายเธอประสบอุบัติเหตุ และนำคลิปเก่า ๆ ของทั้งคู่มาออก เธอเป็นผู้หญิงที่สวยงาม ในวันนั้นเขาพาเธอมาด้วย โดยหญิงสาวนั่งบนวิลแชร์ หลังร้องเพลงจบ กรรมการให้เขาเซ็นรถเธอเข้ามา ทุกคนรุมล้อมพูดคุยให้กำลังใจ แม้ใบหน้าตลอดจนร่างกายเธอจะเปลี่ยนไปและสื่อสารอย่างยากลำบาก แต่สายตาที่ยิ้มได้ของเธอบ่งบอกว่ารับรู้และปลอบปล้ำในความอาทรนั้น ชินนี่เล่นเอาจุกกันทั่วหน้า ก้อนสะอื้นจ่ออยู่ตรงลำคอ ขนาดสตีเวนส์ ไทเลอร์ ขาร็อคที่ดูแมน ๆ ยังน้ำตาารัน ผมถามตัวเองว่าเราเป็นผู้ชายจะร้องให้ตื้นยั่ว ?

ผมชื่นชมในความมั่นคงในรักของชายหนุ่ม เขาทำทุกอย่างเพื่อให้เธอกลับมาปกติ ดูแล-ปรนนิบัติ-ห่วงใย-ไม่ทอดทิ้ง-ไม่ทิ้งขว้างความหวัง-ไม่ตัดพ้อต่อโชคชะตา และที่สำคัญคือคิดบวก สิ่งที่เขาทำได้ดีที่สุดด้วยความสามารถที่ถูกประทานมา คือการร้องเพลง ใช่! เขาร้องเพื่อเธอ...

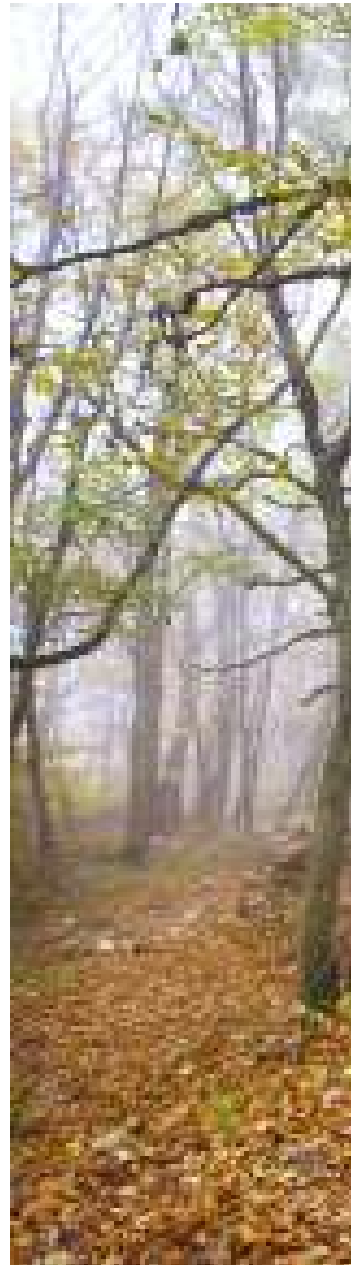
การที่ผมได้เห็นภาพเหล่านั้นนับว่าเป็น ‘สิ่ง
ดีที่สุดในชีวิต’ อาจเป็นเพียงสิ่งเล็กๆ ที่เรียกว่าไม่มีค่า
ไม่มีความหมายมากมายตามมาตรฐาน ISO ของยุค
สมัยที่เร่งรีบและเย็นชาไร้เยื่อใยเช่นนี้ แต่ความรู้สึก
นั้นดั่งลึก อิ่มเอม และค้นพบว่าชีวิตยังมีความ
งดงาม

โลกเคลื่อนไหวไปข้างหน้า เช่นเดียวกับชีวิต
มนุษย์...และความเป็นจริง

ในรอบ 24 คนสุดท้าย ซึ่งรอบต่อไปจะให้
ผู้ชมตัดสินโดยการโหวตผ่านช่องทางต่าง ๆ

ปรากฏหนุ่มคริสตกروب! ไม่ได้ไปต่อชนิด
ซ็อกความรู้สึกกองเชียร์ เขาอาจไม่ดีพอหรือด้วย
เหตุผลอะไรก็ตามแต่ เทปนี้แม้แต่เจโลก็เสียหน้าตา
ไปกับการตัดสินที่เธอมีส่วนร่วม จนหล่อนอกปาก
ว่าไม่อยากทำหน้าที่นี้อีกแล้ว ก่อนหน้านั้นผู้เข้า
แข่งขันจะต้องร้องหนึ่งเพลงแบบอะคูสติค เพียง
เสียงร้องและเครื่องดนตรีหนึ่งชิ้น คริสเลือกร้อง
เพลง Fix You ของวง Coldplay (วงร็อคจาก
อังกฤษ ซึ่งนำโดย คริส มาร์ติน สามีสกุลเลิฟของ
นักแสดงสาว กวินเนธ พัลโทรว์) กับเปียโน ราวกับ
จะสื่อสารไปถึงหญิงคนรัก ด้วยเสียงร้องเปี่ยมพลัง-
ทำทาง-อารมณ์-ความรู้สึก-บรรยากาศ และทุกสิ่ง
ทุกอย่าง ผมคิดว่าการเพอร์ฟอมเม้นซ์ที่ดีที่สุด
ของรายการ

ด้วยความสามารถอันน้อยนิดและมีอยู่อย่าง
จำกัด ผมขออนุญาตแปล(ง)เนื้อร้องของเพลง
ดังนี้...

Fix You / ซ่อมสร้างและปลอบโยน

เมื่อเธอพยายามทำอย่างดีที่สุด แต่ไม่ประสบความสำเร็จ
กลับได้รับบางอย่าง ทว่า...ไม่ใช่สิ่งที่ต้องการ
เธอรู้สึกเหนื่อยล้า แต่ไม่สามารถข่มตาหลับได้
ต้องติดอยู่ในวังวนอันยอกย้อน

น้ำตาหยดน้อยรินไหลอาบใบหน้า
เมื่อเธอสูญเสียสิ่งที่ไม่สามารถมีอะไรมาแทนที่ได้
หรือเธอรักใครสักคน แต่สิ่งนั้นกำลังจะเลือนหายไป
จะมีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้ ?

| 125

ให้แสงแห่งรักส่องนำเธอกลับมา
และจุดประกายในตัวเธอ
ฉันจะพยายามซ่อมสร้างและปลอบโยนเธอ

แม้เหน็ดหนาวร้าวภูสูงชัน
หรือร้อนร้าวราวเหวลึก
จงปล่อยให้ความรักนำทางไป
หากเธอไม่พยายามก็จะไม่รู้คุณค่าของมัน

โอ...จงปล่อยให้แสงแห่งรักชี้ทางและจุดประกายในตัวเธอ
ฉันจะซ่อมสร้างและปลอบโยนเธอ...เสมอ

ตัวคนที่คริสตารองอยู่เป็น
เครื่องยืนยันและพิสูจน์ว่า เราไม่ได้
มีหัวใจที่เดินตามหน้าที่เท่านั้น แต่
เป็นจังหวะหัวใจที่สับสนและเปี่ยมไป
ด้วยศรัทธาในรักที่ไม่มีขอบเขตหรือ
คำอธิบาย ผมรักมุมมองในชีวิตของ
เขา อยากให้ทุกคนตระหนักและน้อม
รับเหมือนอารมณ์ห่มคลุมกาย เพื่อว่า
เราจะได้ซ่อมสร้างและปลอบโยน
บางสิ่งบางอย่าง...หรืออย่างน้อยก็ใจ
เราเอง

- อรรถสิทธิ์ สมจारी

เวลาที่หายไป

เขากำลังคิดว่า หนึ่งชั่วโมงที่เหลืออยู่ระหว่างสระถัดไปกับสระที่เพิ่งเสร็จ จะถูกนำไปใช้จ่ายไปกับอะไร ก็พอดีในตอนนี้ เธอเดินเข้ามาหาเขา

“พี่คะ” เธอยิ้มด้วยใบหน้าที่สดใสเหมือนที่เด็กสาววัยมหาวิทยาลัยแทบทุกคนมีพลังแห่งความสดใสอยู่ในดวงตา “พี่พอมีเวลาว่างสักนิดไหมคะ”

เขานึกถึงหนึ่งชั่วโมงอันว่างเปล่าแล้วพยักหน้าให้กับรอยยิ้มนั้น ดวงตาของเธอยิ่งเด่นชัดเป็นประกายด้วยความดีใจ

“ถ้าพี่มีเวลา หนูขอเวลาพี่สักห้านาทีนะคะ คือหนูกำลังทำแบบสอบถาม อยากให้พี่ช่วยตอบแบบสอบถามให้หน่อยค่ะ” เธอพูดอ้อมแอ้มต่อไปในทำนองที่ทำให้เขาเข้าใจว่า เธอกำลังทำวิทยานิพนธ์อะไรสักอย่าง เขาจึงยังยินดีให้ความร่วมมือกับเธอ

เขาประหลาดใจเล็กน้อยที่เธอมีโต๊ะเล็กๆ อยู่ใกล้ๆ ยานพลุพล่านนั้น ทั้งคู่นั่งลงและสนทนากัน มันเริ่มต้นขึ้นด้วยการถามคำถามทั่วๆ ไป เขาสบายใจที่เธอไม่ได้เริ่มต้นด้วยชื่อ ที่อยู่ หรือข้อมูลเฉพาะตัวอื่นๆ เหมือนที่หลายคนมักเตือนกันว่ามิฉะนั้นจะสามารถนำไปใช้ได้

แต่เมื่อสนทนากันไปนานขึ้น เขาเริ่มเอะใจที่คำถามของเธอส่วนใหญ่เป็นเรื่องของสุขภาพ เช่น เธอถามเขาว่า มีคนในครอบครัวเป็นมะเร็งกันกี่คน ญาติทางสายไหนเคยเป็นโรคหัวใจมาบ้างหรือเปล่า สุขภาพของเขาเป็นอย่างไร เคยผ่าตัดไหม มีโรคประจำตัวอะไรบ้างไหม

และแล้วเธอก็ถามถึงรายได้ของเขา

เปล่า-ไม่ใช่รายได้จำเพาะเจาะจง ทว่าให้เขาเลือกช่วงของรายได้ ว่าเขามีรายได้อยู่ในช่วงไหน เมื่อถึงตรงนี้ ความเอะใจของเขาก็เริ่มกลายเป็นความแน่ใจ

นานมาแล้ว เคยมีรุ่นพี่นัดเขาโดยบอกเขาอย่างว่าเรียวอยากเจอกัน ไม่ได้เจอกันมานาน เขาดีใจรีบรีไปตามนัด เพียงเพื่อจะพบว่ารุ่นพี่ทางกรรมธรรม์ประกันภัยและรายละเอียดต่างๆ รอเขาอยู่แล้ว เขาเสียใจที่รู้ว่ารุ่นพี่ไม่ได้อยากพบเขาอย่างแท้จริง แต่ในเวลาเดียวกัน เขาก็รู้สึกดีใจที่ได้พบรุ่นพี่ที่ไม่ได้พบมานาน นั่นทำให้เขาอดทนนั่งฟังสิ่งที่รุ่นพี่พูดกว่าชั่วโมงก่อนจะตอบปฏิเสธไปอย่างสุภาพ

เขารู้สึกกับเธอในแบบเดียวกัน

“แล้วพี่จะทำยังไงคะ” เธอถามเป็นประโยคเด็ด ละม้ายหมดสุดที่เธอคิดว่ามันพุ่งตรงเข้าเป้าจับเปาะ และเขาจะต้องน็อกแน่ๆ “ถ้าหากว่าพี่...
130 | ขอโทษนะคะ ถ้าพี่เสียชีวิต แล้วคนข้างหลังพี่ยังอยู่ โดยที่พี่เป็นคนหารายได้หลักของครอบครัวอย่างนี้”

เขานิ่ง เขารู้แล้วว่าคำถามของเธอจะนำเขาไปสู่อะไร ตารางตัวเลขการคิดคำนวณ กรรมธรรม์ประกันภัย และการควักเงินออกมาจ่ายเป็นค่าเบี้ยประกัน เปล่าเลย-เขาไม่ได้ต่อต้านนักขายประกัน เขาเองก็มีประกันชีวิตและประกันสุขภาพ ยามเดินทางไกลเขาก็ทำประกันการเดินทาง แต่สิ่งที่เขาจับไม่ได้ในนาทีนี้ ช่างละม้ายเหมือนเมื่อเขาต้องเสียใจกับรุ่นพี่เมื่อหลายปีก่อนไม่มีผิดเพี้ยน

เขายิ้ม ยังไม่ตอบคำ

“พี่จะอย่างไรคะ” เธอถามย้ำ ดวงตาสุกใสนั้นมีแววขี้เล่นปะปนอยู่ เขาชอบดวงตาที่มีพล้งอย่างนี้ เป็นดวงตาของคนหนุ่มสาวที่สามารถทำอะไรๆ ให้โลกนี้ได้มากมายนัก

ช่างมัน-เขาพูดเบาๆ คล้ายไม่รู้ตัว คล้ายเป็นคำพูดที่เลื่อนหลุดออกไปจากปากโดยไร้การกำกับของสมอง

“อะไระคะ” เธอถาม

ช่างมัน-เขาย้ำ, ผมหมายถึงความตาย

“คะ” เธอเลิกคิ้ว

ผมหมายถึงความตายที่คุณว่านั่นนะ-เขาว่า เราจะทำอย่างไรได้ละเมื่อความตายมาหาเรา นอกจากช่างมัน

“แต่คนที่อยู่ข้างหลังเราละคะ” เธอถาม

เราคงได้แต่ทำสิ่งที่ดีที่สุดในวันนี้-เขาตอบ ผมไม่รู้หรือกว่าผมจะตายเมื่อไหร่ พระท่านบอกว่า วันพรุ่งนี้หรือชาติหน้า อย่างไหนจะมาถึงตัวเราก่อน เราคงบอกได้ยาก เราต้องสนใจความตาย แต่เราต้องเตรียมการกับความตายกันมากมายถึงเพียงนี้ด้วยหรือ-เขาถามกลับ และพูดต่อโดยไม่รอคำตอบ รู้ไหม-เขาถาม ผมคิดว่าเมื่อเราตายลงแล้ว โลกทั้งใบก็ได้ดับลงไปพร้อมกับเราด้วย ไม่มีอะไรดำรงคงอยู่อีกหรอก เพราะโลกคือความรับรู้ของเรา แน่نونว่าเรามีความรักและความผูกพันกับผู้คนบนโลก และเราก็ใช้เวลาเกือบทั้งหมดในชีวิตเพื่อเตรียมสิ่งต่างๆ ให้กับพวกเขา แต่สำหรับผม ผมไม่มุงมั่นจะเตรียมเงินเอาไว้ให้พวกเขามากมายนักหรอก ผมเพียงแต่มีชีวิตให้ดี พอเลี้ยงตัวเองและเลี้ยงพวกเขาได้โดยไม่มีใครลำบาก ไม่ว่าพวกเขาหรือตัวผม แต่ในเวลาเดียวกัน ผมก็จำต้องตระหนักว่า ต่อให้พวกเขาเป็นพ่อ แม่ คนรัก ลูก หรือคนที่เราใกล้ชิดสนิทสนมมากที่สุดเพียงใด ในเวลาที่เรตาย เราก็ไม่อาจนำพาพวกเขาติดตัวไปกับเราได้ พวกเขาจะปลาสนาการไปจากความรับรู้ของเรา และไม่ช้าก็เร็ว เราก็จะปลาสนาการไปจากความรับรู้ของพวกเขาเช่นกัน แต่กระนั้น ความตายก็หาได้ทำให้เราร่วงหล่นจากชีวิตไม่ ความผูกพันเหล่านั้นยังอยู่ เพียงแต่มันไม่อาจดำรงอยู่ด้วยลักษณะการที่เราไปยึดหีบให้มันยังอยู่ได้ มันยังคงอยู่ในแบบที่มันอยู่เป็นความรักของสมุทภาพ-เขาใช้คำที่ได้เรียนรู้มาจากท่านดิช นัท ฮันท์ และ

ไม่หมายความว่าเด็กสาวจะเข้าใจ, ที่มีต่อปัจเจกภาพเล็กจ้อยอย่างเราทั้งหลาย นั้น จึงก่อเกิดตัวเราขึ้นมาจากสายสัมพันธ์ยิ่งใหญ่ที่ถักร้อยต่อกัน จากบรรพกาล กระทั่งถึงปัจจุบัน นั่นคือสัมพันธ์ภาพขนาดมหึมาที่เราต้องสำนึกคุณ แต่ในเวลาเดียวกัน ก็ได้โปรดอย่าทำให้สิ่งนั้นกลายเป็นภาระหนักอึ้งที่ติดตามเรา ไปจนถึงปรโลกเลย คาลิล ยิบราน บอกว่า ความตายคืออีกใบหน้าหนึ่งของชีวิต แต่สำหรับผม-เขาบอก, ความตายเป็นยิ่งกว่านั้นอีก ความตายคือความรัก ความตายคือการปลดปล่อยพันธะ เพื่อให้เราได้เป็นอิสระอย่างที่เราไม่อาจเป็นได้ในโลก ความตายคือการเปิดโอกาสให้เราได้ออกเดินทางไกล ไปในโลกอันไม่มีผู้หยั่งรู้ ไม่มีผู้สร้างกฎเกณฑ์ถูกผิดแล้วบังคับให้ใครทำตาม ความตายไม่ใช่การไปพบกับผู้พิพากษาตัดสิน ทว่าความตายคือการโบกบินอย่างอิสระ เพื่อเปิดโอกาสให้เราได้แง้มหน้าต่างมองดูอนันตกาลอันไร้ที่สิ้นสุด และตัดสินใจเลือกอีกครั้ง ว่าชีวิตอย่างที่เป็น ชีวิตที่ละเล้าทุกข์สุขนั้น คือชีวิตอันถ่องแท้หรือ และวิธีไปพ้นจากทุกข์และสุขนั้นคืออะไร เราอาจหาคำตอบไม่พบในชีวิตอันวุ่นวายยุ่งเหยิงนี้ แต่บางทีในห้วงขณะที่มีผู้ปิดเปลือกตาให้เรา เราอาจได้รับรู้ถึงมัน ความตายจึงไม่ใช่ภาระ แต่คือการแจ้งข่าวแก่เราถึงความไม่ถ่องแท้ของชีวิต ซึ่งเราไม่จำเป็นต้องพยายามสร้างความถ่องแท้ให้กับมันด้วยหลักประกันใดๆ อย่างขมึงตึงเกินไป

เขาเล่าเรื่องราวเหล่านั้นให้เธอฟัง คล้ายกับเขาไม่รู้ตัว ปกติแล้วเขาไม่ใช่คนชอบพูด แต่ครั้งนี้ เหมือนถ้อยคำเหล่านั้นพรุ้งพรูออกมาจากที่แห่งอื่น เหมือนมันไม่ได้มาจากภายในตัวเขา แต่มาจากที่ไหนสักแห่ง เขาอยากใหดวงตาของเธอสุกสกาวยิ่งขึ้น เขาอยากให้มันสดใสอย่างแท้จริง และไม่เคลือบหม่นไปกับสิ่งที่อาจเกิดขึ้นต่อไปในชีวิตของเธอ เขาอยากเล่าเรื่องความตายให้เธอฟัง ไม่ว่ามันจะถูกผิดอย่างไร เขาไม่หวังให้เธอเชื่อในสิ่งที่เขาพูด เพราะบางครั้งเขาก็ไม่เชื่อในสิ่งที่ตัวเองพูดเช่นกัน เขาไม่ได้หวังให้เธอมีความสุข แต่เขาหวังสิ่งใดจากเธอหรือ...โดยเนื้อแท้แล้วเขาก็ตอบไม่ได้

เขาใช้เวลาของตัวเองและของเธอไปอีกเกือบสี่สิบนาที เมื่อนึกได้เขารู้สึกอาย ทะเลาะมาะพูดเรื่องความตายอย่างไร พระเยซูตรัสถึงความตายเช่นไร บางทีอาจไม่ใช่สิ่งที่เธออยากฟัง เขาจึงหยุด

สีหน้าของเธอเซียวลง เธอได้แต่พยักหน้าตลอดสี่สิบนาทีที่ผ่านมา เธอเผยอริมฝีปากบ้างเป็นบางครั้งเพื่อจะพูด เพื่อจะแย้ง เพื่อจะขัดจังหวะ แต่เขาไม่เปิดโอกาสนั้นให้เธอ ในที่สุด เธอจึงได้แต่รับฟัง เธอพยายามยิ้ม แต่เขาสังเกตเห็นว่า ดวงตาของเธอไม่สดใสเหมือนแต่แรก

เมื่อเขาหยุดพูด เธอขมวดคิ้วแล้วบอกว่า “ฟังกิดอะไรแปลกๆ นะคะ” เขาได้แต่ยิ้ม

“หนูขอเบอร์รี่ไว้ได้ไหมคะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

ไม่ได้ครับ-เขาตอบปฏิเสธด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เป็นปกติ ทว่ามีความเด็ดขาดอยู่ในนั้น ผมไม่ให้เบอร์รี่อะไรกับใครง่าย ๆ เพราะผมไม่ชอบการรับโทรศัพท์ และเราไม่มีเวลาจำเป็นอะไรที่ต้องติดต่อกัน

“โอ้!” เธอทำหน้าเศร้า ดวงตาหมดแววสดใส “หนูสารภาพตามตรงเลยก็แล้วกันค่ะ ถ้าหนูไม่ได้เบอร์รี่อะไร หนูก็ไม่ได้ขอดลูกค้าค่ะ ที่หนูบอกว่าทำแบบสอบถาม เป็นเรื่องที่เขายกให้พูดกับลูกค้าอย่างนี้ค่ะ”

เธอดูเหนื่อย หมดแรง แต่เขาก็คิดกับตัวเองว่า แล้วจะให้ทำอย่างไรได้เล่า

รู้ไหม-เขาพูดกับเธอ, บางทีคุณอาจต้องคิดให้ตื้นะครับ-เขาว่า ว่าคุณอยากทำแบบนี้ต่อไปอีกนานแค่ไหน เราต่างก็รู้เช่นเดียวกันว่าชีวิตนั้นไม่ยืนยาวอะไร ไม่ว่าจะเป็นมุมมองของผม หรือมุมมองของการประกัน ผมไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการขายหรือซื้อประกันภัยหรืออะไรครับ และผมก็ไม่คิดว่าตัวเองเป็นผู้ทรงศีลที่ไหน ที่จะมาบอกคุณว่าให้เลิกใช้วิธีนี้เพราะมันไม่ซื่อสัตย์ เพียงแต่ผมอยากให้คุณลองนึกดูเท่านั้นเอง ว่าชีวิตของเรานั้นแสนสั้นและบอบบางเพียงใด แต่กระนั้น บางทีความตายก็อาจไม่ใช่เรื่องน่ากลัวอย่างที่เรารวดภาพกันไว้ก็ได้ ความตายที่คุณใช้วิธีหลอกขายให้ผม และอาจใช้วิธีนี้หลอกขายให้คนอื่น ๆ ตามที่บริษัทประกันภัยอบรมคุณมานั้น เขาเข้าใจแล้วมันจะมาถึงคุณ ถึงผม และถึงเจ้าของบริษัทประกันทุกบริษัทด้วยกันทั้งนั้น แน่ะ เราควรมีชีวิตอยู่อย่างไม่ประมาท ถ้าเป็นไปได้ การซื้อประกันไว้ตามสมควรก็เป็นเรื่องที่ดี แต่กับชีวิตอันแสนสั้นนี้ เราเลือกได้ไม่ใช่หรือว่าจะใช้วิธีการอย่างไรในการบอกกล่าวซื้อขายอะไรกับคนอื่น

“ไม่เป็นไรค่ะ” เขายังพูดไม่จบ แต่เธอตัดบทขึ้นมาเสียก่อน “ถ้าไม่ให้เบอร์หนูก็ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะ”

เมื่อเดินจากมา เขาได้แต่พิศวงสงสัยว่า หนึ่งชั่วโมงที่ใช้หายไปกับการเทศนาผู้อื่นในสิ่งที่ตนไม่รู้จริงนั้น เป็นหนึ่งชั่วโมงที่คุ้มค่างับชีวิตอันแสนสั้นไหม

- ไตมร สุขปรีชา

กระท่อมในสวนทิพย์

ผมบวชครั้งที่สองเมื่ออายุ 47 ปี มีโอกาสได้อยู่ในร่มผ้าเหลืองเพียง 13 วัน แต่นับว่าเป็นช่วงเวลาที่มีความหมายต่อชีวิตของผมไม่น้อย ในระหว่างกลางปี พ.ศ. 2547-2548 ผมเดินทางกลับบ้านเกิดที่อำเภอสว่างอารมณ์ จังหวัดอุทัยธานี บ่อยครั้ง เพราะต้องการอยู่ใกล้ชิดแม่วัยชราซึ่งเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่เป็นประจำ

เวลากลับบ้านผมชอบไปพักที่วัดหนองยายดาซึ่งเป็นวัดที่ผมเคยอยู่ขณะเป็นพระ ผมชอบบรรยากาศความสงบวิเวก อีกทั้งคุ้นเคยกับชาวบ้านรอบ ๆ วัด

ช่วงนั้นผมได้พบและรู้จักสามีภรรยาคนหนึ่งซึ่งชอบทำบุญ มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดนครสวรรค์ เดินทางมาทำบุญที่วัดนี้ด้วยการซื้อหลอดไฟ พัดลม ฯลฯ จากนั้นก็มาช่วยทำสวนหย่อมและนำคณะผ้าป่ามาร่วมสร้างศาลาการเปรียญที่คั่งค้างจนสำเร็จเรียบร้อย

ผมรู้สึกสนิทสนมคุ้นเคยกับพี่ผู้หญิงผู้เป็นภรรยา เพราะเราชอบเรื่องปลูกต้นไม้เหมือนกัน เมื่อคราวที่ผมและพระช่วยกันปลูกต้นไม้ที่วัดในช่วงฤดูแล้ง เราต้องสูบน้ำจากสระและลำคลองมารดน้ำต้นไม้ เธอก็ช่วยสนับสนุนจัดหาเครื่องปั้มน้ำและอุปกรณ์ให้

ถึงแม้เราจะไม่ได้เป็นญาติกันโดยสายเลือด แต่เมื่อได้รู้จักคบหาและปฏิบัติต่อกัน จึงกลายเป็น ‘ญาติธรรม’ กัน ซึ่งเป็นดังธรรมภาษิตที่ว่า ‘วิสาสา ปรมา ญาตี’ ซึ่งหมายความว่า ‘ความคุ้นเคยคือญาติอย่างยิ่ง’ ทั้งที่เธอมีอายุมากกว่าแต่เธอจะให้เกียรติผมมาก ทันทีที่พบหน้ากันเธอจะชิงยกมือไหว้ผมก่อนราวกับว่าผมเป็นผู้มีอาวุโสกว่า

บางครั้งเธอมีปัญหาประเภทปลงไม่ตก ไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไรดี เธอ
ก็จะโทรศัพท์มาปรึกษาเราว่าผมเป็นผู้จัดเจนชีวิต ผมได้แต่ตอบไปเท่าที่
รู้และเข้าใจ ส่วนการตัดสินใจนั้นขึ้นอยู่กับตัวของเธอเอง

ผมจะส่งหนังสือธรรมะต่าง ๆ ซึ่งคิดว่าดีมีประโยชน์ไปให้เธออ่าน
เพราะเท่าที่รู้จักกันเธอก็ไม่ต่างจากชาวพุทธส่วนใหญ่คือชอบทำบุญเพียง
อย่างเดียว โดยไม่รู้ว่ศาสนาพุทธนั้นยังมีสิ่งที่ดีและมีค่ายิ่งกว่าการทำบุญอีก
เพราะถึงแม้จะทำบุญบริจาคทานแล้วชีวิตก็ยังไม่มีความสุขอยู่ ผมเชื่อว่า
ถ้ารู้จักพุทธศาสนาหรือรู้จักธรรมะที่แท้จริงแล้วยอมทำให้ทุกข์น้อยลงได้

ก่อนหน้านี้เธอเป็นครูมีตำแหน่งเป็นรองผู้อำนวยการโรงเรียน เธอยัง
ขายของควบคู่ไปกับอาชีพครูด้วย ไม่ว่าจะเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้า, ทองรูปพรรณ,
ปุ๋ย, ประกันชีวิต, ข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ฯลฯ อะไรที่ขายได้เธอก็ขายได้
หมด เพราะเธอถือว่าเป็นอาชีพเสริมที่สุจริต รายได้จากการขายของนั้น
มากกว่าเงินเดือนครูที่เธอได้รับเสียอีก

142 | หลังจากทีสนิทสนมคุ้นเคยกันมากขึ้น เธอเล่าให้ผมฟังว่า...เธอเห็น
ผมมานอนอยู่ที่กุฏิวัด มีเพียงเสื่อผืนหมอนใบ กินอยู่อย่างง่าย ๆ แต่เมื่อได้
สนทนากันแล้วเธอรู้สึกว่าผมเป็นคนที่มีความสุข ไม่จมอยู่กับอดีตและไม่
กังวลกับอนาคต พอใจในสิ่งที่ตัวเองมี และพอใจในสิ่งที่ตัวเองเป็น ขณะที่
ตัวเธอนั้นมีรายได้มากกว่าผมอย่างเทียบกันไม่ได้ แต่กลับรู้สึกว่าการตัวเองเป็น
คนที่ไม่ค่อยมีความสุขอย่างที่ควรจะมี และคอยคิดถึงแต่เรื่องอนาคตอยู่
ตลอดเวลา

ความจริงผมไม่เคยคิดจะทำตัวเป็นผู้สอนใครเลย เพียงแต่ผมเป็นคน
ชอบอ่านหนังสือ ชอบจดชอบจำคำสอนที่ตัวเองชอบ และชอบแบ่งปันสิ่ง
เล็กๆ น้อย ๆ ที่ได้รับรู้มาจากการอ่านบ้างประสบการณ์ตรงบ้าง ให้กับคนที่
ยังไม่รู้ในเรื่องนั้น ๆ แน่่อนว่า...ยังมีอีกหลายต่อหลายเรื่องที่ตัวผมเอง
ก็ยังไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างที่รู้มา

จากการสนทนาแลกเปลี่ยนเรื่องราวต่างๆ ของชีวิต และหนังสือที่ผมส่งไปให้เธออ่าน เธอจึงได้เรียนรู้เรื่องธรรมะในแบบของเธอเอง โดยเริ่มต้นที่ความรู้สึกพอ เมื่อ 2 ปีที่แล้ว เธอตัดสินใจหยุดค้าขายสินค้าทุกอย่างที่เคยทำมาและลาออกจากอาชีพครู เพื่อจะมีความสุขกับสิ่งที่เธอต้องการทำอย่างเต็มเวลา เธอต้องการอยู่กับบ้านและปลูกต้นไม้ในพื้นที่ของเธอ เธอคิดว่าถ้าพึ่งแค่เงินบำนาญที่ได้รับในแต่ละเดือนก็พอใช้ และยังมีทรัพย์สินที่หามาได้และเก็บไว้อีก ด้วยเธอรู้จักพอจึงรู้สึกว่ามีอยู่นั้นมากเกินไปแล้ว

แต่เดิมนั้นเธอมีบ้านหลังหนึ่งราคาหลายล้านบาท มีสระว่ายน้ำเล็กๆ อยู่ในบริเวณบ้านเพราะลูกชายคนเดียวของเธอชอบว่ายน้ำ ทว่าเธอตัดสินใจประกาศขายบ้านหลังนั้นเพื่อมาปลูกบ้านใหม่ในที่ดินแปลงที่เป็นมรดกตกทอดของสามีซึ่งมีพื้นที่ 4 ไร่เศษ เธอต้องการปลูกต้นไม้อย่างที่เธอชอบ เธอเคยเล่าโครงการการทำสวนป่าบนพื้นที่ของเธอให้ผมฟังตั้งแต่แรกคิดแล้ว

ผมนึกไม่ถึงว่าฝันของเธอจะเป็นจริงในเวลาอันรวดเร็ว มีหลายคนที่ยากลากออกจากงานแต่ไม่กล้า... จึงได้แต่อยากลาออกอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งเกษียณ บางคนฝันอยากจะทำโน่นทำนี่แต่ไม่เคยลงมือ... ก็ได้แต่อยากแต่ไม่เคยได้ทำตามที่ฝัน

ผมเคยเห็นที่ดินแปลงที่เธอฝันว่าอยากปลูกต้นไม้ดอกไม้ตั้งแต่ยังเป็นทุ่งนาแล้ว จนกระทั่งเมื่อเริ่มปรับพื้นที่ ขุดสระ และค่อยๆ ปลูกต้นไม้ ผมจึงได้เห็นความฝันของเธอค่อยๆ ก่อรูปก่อร่างขึ้นเป็นความจริงด้วยการลงมือทำ

เมื่อ 2 ปีก่อนผมได้มานอนพักที่กระท่อมไม้ไผ่กลางทุ่งที่เธอสร้างไว้สำหรับนั่งพักเวลามาปลูกต้นไม้และรดน้ำต้นไม้ หลังจากเธอสร้างบ้านในบริเวณสวนเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอโทรศัพท์ชวนให้ผมมาเที่ยวเพราะเธอได้สร้างกระท่อมหลังหนึ่งไว้สำหรับผมด้วย แต่ผมก็ยังไม่มีโอกาสมาเยี่ยมเยือนเธอเสียที

จนกระทั่งวันหนึ่งผมจึงมีโอกาสดำมาปักที่กระท่อมของเธอ ซึ่งสร้างด้วยวัสดุอย่างดีฝีมือประณีต มีขนาดกะทัดรัด จะมองให้เป็นกุฏิพระหรือมองให้เป็นห้องพักรีสอร์ทก็ได้

เธอบอกว่าที่สร้างกระท่อมหลังนี้ขึ้นมาเพื่อให้ผมได้มาพัก นั่งเขียนหนังสือ อ่านหนังสือ หรือจะมานั่งๆ นอนๆ อย่างไรก็ได้ และต่อไปถ้ามีเพื่อนฝูงหรือแขกเห่หรือมาเยี่ยมเยียนก็ใช้เป็นที่พักได้ เธอสร้างกระท่อมหลังนี้ไว้เพื่อเป็นที่ระลึกและแสดงความขอบคุณผมที่ทำให้เธอรู้จักพอ เพราะเมื่อรู้จักพอแล้วเธอจึงมีความสุข ถึงแม้รายได้ที่เคยได้รับจะลดลงไป แต่เธอบอกว่าทุกวันนี้เธอมีความสุขมากขึ้น และยืนยันว่าผมมีส่วนในความเปลี่ยนแปลงของเธอด้วย

ด้วยความสัตย์จริง ผมไม่เคยคิดว่าตัวเองจะเป็นผู้สอนหรือเป็นตัวอย่างให้แก่ใครได้เลย แต่ที่เธอเปลี่ยนไปเช่นนี้ เป็นเพราะสติปัญญาของตัวเธอเองที่ได้มองเห็นความจริงของชีวิตมากกว่า

ผมนอนในกระท่อมอย่างมีความสุข ไม่ใช่เป็นเพราะกระท่อมติดแอร์หรือเพราะความสะดวกที่ได้รับ หากแต่สัมผัสได้ว่าร่มเงาจากญาติธรรมนั้นแผ่ความเย็นสบายถึงจิตใจด้วย ผมพลอยชื่นชมยินดีกับบ้านและสวนซึ่งปลูกสร้างเสร็จตามที่เธอฝันไว้ และรู้สึกขอบคุณเธอผู้สร้างกระท่อมหลังนี้ที่ทำให้ผมตระหนักถึงความฝันบางอย่างที่ยังไม่ได้ลงมือทำ

- โคม วุฒิชัย

ถนนทุกสายมีทุ่งดอกไม้ริมทาง

แดดอุ่นฤดูใบไม้ผลิ กับฟ้าสีฟ้า จะเป็นภาพงดงามลงตัวไปไม่ได้ ถ้าขาดดอกไม้ป่าหลากสีที่บ้านสะพรั่งริมทาง

ฟรีเวย์สายนี้ที่ผมใช้ขับรถไปทำงานทุกวัน ด้านหนึ่งมองเห็นอาคารสำนักงาน โชคดีที่อีกด้านยังเป็นพื้นที่ว่างเปล่า ปล่อยให้ดอกไม้ป่าได้ผลิงานเป็นอาณาจักรของตนเอง บางครั้ง มองเห็นไกลไปถึงเนินเขาตรงสุดปลาย

150 | ฟ้า เป็นภาพสงบงามที่ยากจะละสายตาไปได้

ต้นฤดูใบไม้ผลิเมื่อหลายปีก่อน ผมเคยขับรถไปกับเพื่อนคนหนึ่ง ขณะที่ผ่านบนฟรีเวย์สายนี้ ผมเปรยขึ้นเบา ๆ ว่า “สวยจริงๆ” เพื่อนคนนั้นตอบผมด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดว่า “สวยตรงไหน มีแต่ตึกกับตึก เบื่อจะตาย”

ผมหัวเราะ เพราะนึกได้ว่า เรามองกันคนละด้านของถนน ผมมองด้านงดงามที่เต็มไปด้วยดอกไม้ของฤดูกาล แต่เขากลับมองอีกด้านหนึ่งที่แออัดไปด้วยอาคารบ้านเรือน

ถนนบางสายอาจดูคล้ายกัน แต่ภาพสองข้างทางย่อมไม่เหมือนกันเสียทีเดียว คนหนึ่งอาจมองว่าไม่มีอะไร แต่อีกคนกลับมองเห็นความงามยิ่งใหญ่ แม้มีแค่ดอกหญ้าแซมดินเพียงดอกเดียว - ถนนทุกสายในโลกนี้มีภาพสองข้างทางให้เลื้อมองเสมอ, ชีวิตก็เช่นกัน

.....

เจสัน - เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องคนหนึ่ง ทำให้ผมนึกถึงภาพของตัวเองในวัยหนุ่ม- -

เขามักจะบ่นให้ผมฟังว่า - เบื่องานที่กำลังทำอยู่ เป็นแค่คนออกแบบเว็บไซต์ ไม่มีความสุขเลย เขาอยากทำงานด้านแอนิเมชันของหนังฮอลลีวู้ดมากกว่า เพื่อนๆ ที่เรียนจบมาด้วยกันประสบความสำเร็จกันทั้งนั้น - ผมถามว่าแล้วทำไมถึงไม่ไปทำละ

“ผมโชคไม่ดีเหมือนคนอื่น ไม่ผ่านการคัดเลือก ผมลองมาทุกทางแล้ว แต่ไม่สำเร็จ”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงหดหู่ให้เห็นใจ

“บางทีอาจจะยังไม่ถึงเวลาของนาย” | 153

ผมปลอบใจเขา “และบางที นายอาจจะมีความฝันที่ดีกว่า และยิ่งใหญ่กว่ารออยู่ ลองมองไปรอบๆ ตัวดูสิ อย่ามัวแต่จับเจ้าอยู่กับฝันนั้นอย่างเดียว”

“แล้วถ้าเกิดมันไม่สำเร็จสักอย่างล่ะ?” เขาถาม

“นายก็ต้องรู้จักเลือกมองในสิ่งที่นายมี อย่างเช่น ตอนนี้นายยังมีงานทำ นายประสบความสำเร็จในงานนี้... รู้ไหม? งานของนายก็เป็นที่ต้องการของเด็กรุ่นใหม่หลายคน พวกเขา กำลังมองนายด้วยความอิจฉา อยากเป็นอย่างนายบ้างเหมือนกัน”

เขาแอบยิ้มน้อยๆ ด้วยความภูมิใจ

“เลือกมองในสิ่งที่นายเป็น แล้วมีความสุขกับมัน และอย่าวัดความสำเร็จของนายกับคนอื่น”

ผมย้ำเขาหนักแน่น

เจสันทำให้ผมอดนึกถึงตัวเองไม่ได้ ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ผมก็เป็นเหมือนวัยรุ่นทั่วไปที่อยากเป็นนักร้องนักดนตรี ผมเข้าใจว่านั่นคือความสำเร็จ, ความฝันสูงสุดที่ใครๆ ก็ต้องการ แต่โชคที่ที่ผมกลับค้นพบในภายหลังว่า ผมมีความสุขกับการเป็นนักแต่งเพลงมากกว่า และผมถือนั่นคือความสำเร็จของผม โดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับความสำเร็จของคนอื่น

.....

ลูกสาวของเพื่อนผมคนหนึ่ง - โดโรธี เธอฝันอยากเป็นคารานักร้อง ตั้งแต่เด็กเหมือนกัน เธอบอกพ่อของเธอว่า อยากเป็นเหมือนกับนักร้องคนหนึ่งที่นักวิจารณ์เขียนชื่นชมว่า “ทันทีที่สาวน้อยคนนั้นเหยริมฝีปากร้องเพลง เหล่านางฟ้ากางปีกโฉบบิน”

พ่อของเธอเป็นกังวล กลัวว่าเธอจะไม่มีความสุข หากฝันนั้นไม่เป็นจริง โชคดี ที่เธอไม่ได้มีเพียงฝันเดียว !

เมื่อโตเป็นวัยรุ่น สาวน้อยโดโรธีหลงใหลในภาษาสเปน เธอบินตามฝันไปเรียนต่อด้านภาษาถึงประเทศชิลี ขณะเดียวกันก็เป็นอาสาสมัครอ่านหนังสือให้เด็กกำพร้าฟัง ผมทราบข่าวจากพ่อของเธอ ก็อดรู้สึกดีใจไปช่วยไม่ได้ ความกังวลที่กลัวเธอจะผิดหวังได้ฟ่อนคลายลง

ผมอยากจะบอกโดโรธีว่า ถึงแม้เธอจะไม่ได้เป็นนักร้อง แต่ทันทีที่เธอเหยริมฝีปากอ่านหนังสือให้เด็กกำพร้าฟัง เหล่านางฟ้ากางปีกโฉบบินเช่นกัน...

.....

หลายครั้ง ถนนแห่งชีวิต อาจไม่ได้ตัดตรงไปสู่จุดหมายปลายทาง
ของเรา แต่นั่นไม่ได้แปลว่าคุณไม่ประสบความสำเร็จ โลกนี้ ยังมีถนนหลาย
สายให้เลือกเดินทาง และบางที่พื้นที่แท้ของคุณยังมาไม่ถึง แต่ระหว่างที่คุณ
กำลังขับรถไปบนถนนสายไหนก็ตาม จงเลือกมองภาพริมทางด้านข้างที่งดงาม
เสมอ - -

หลังจากวันนั้น เจสันไม่ได้บันทึกกับผมเรื่องอยากไปฮอลลีวูดอีก ตรงกัน
ข้าม เขากับเพื่อนสนิทคนหนึ่งได้ลาออกไปตั้งบริษัทของตัวเอง แววดาของ | 157
เขาฉายประกายแห่งความสุขอย่างเห็นได้ชัด ในวันที่ผมแวะไปเยี่ยมเขาที่
ออฟฟิศ

พ่อของโคโรธีส่งข่าวของเธอมาให้ผมเมื่อหลายเดือนก่อน พร้อมด้วย
คลิปปิดิโอ - - โคโรธีกำลังร้องเพลง โดยมีแฟนหนุ่มชาวชิลีเป็นคนเล่นกีตาร์
ผมไม่เข้าใจภาษาสเปนซึ่งเธอร้อง แต่ผมสังเกตเห็นเหล่านางฟ้ากางปีก
โบยบินจากน้ำเสียงเปี่ยมสุขที่เธอเปล่งออกมา

ทุกวันนี้ ผมไม่ได้ใช้ฟรีเวย์สายนั้นแล้ว... แต่ภาพทุ่งดอกไม้ริมทาง
ยังเป็นด้านที่ผมเลือกมองเสมอ ไม่ว่าจะขับรถอยู่บนถนนสายใดในมุมไหน
ของโลกก็ตาม

- ปะการัง

ข อ บ คู ณ ข อ บ คู ณ ข อ บ คู ณ ข อ บ คู ณ

- ขอบคุณสิ่งที่ดีในชีวิตที่เกิดขึ้นทุกวัน
- ขอบคุณแขกรับเชิญที่กรุณามอบเรื่องเล่าดีมาให้
- ขอบคุณคุณโตมร ศุขปรีชา เอนไซโคลปีเดียนักเขียนแห่งยุคสมัย
เขียนได้ทุกมุมของชีวิต ตั้งแต่เรื่องอาหารบนจานเพลง
(บอกวิธีปรุงอาหารไป แนะนำเพลงไป) จนถึงการเมืองบนหอประชาธิปไตย
- ขอบคุณ ปะการัง เจ้าของผลงานหลากหลายทั้งแต่งเนื้อร้องและทำนองเพลง
อันไพเราะ คือ ผาครึกมากับเสียงเพลง, คินน์มีเพียงดาว, ด้วยรัก
ที่ สุชาติ ขวังกูร ร้อง, ร่ายบทกวี, เขียนเรื่องเล่าดีดี ใน ‘ล้อมโลกด้วยรัก’
ในนิตยสารขวัญเรือน
- ขอบคุณคุณโดม วุฒิชัย นักเขียนหลายรางวัล ผู้ฝ่าข้ามสายน้ำแห่งชีวิต
ไปนั่งไขว่ห้างบนหน้าผาแห่งการเฝ้ามองเรียบร้อยแล้ว
- ขอบคุณคุณประทีป บัจฉิมทิก เพื่อนร่วมงานที่เป็นเหมือนภูเขายามที่ฉันวังวนหนีสนาจากชายฝั่ง
- ขอบคุณคุณอรรถสิทธิ์ สมจारी ผู้ที่นอกงานพิสูจน์อักษร มีสนามพักผ่อน
เป็นเรื่องสั้น มีอารมณ์คู่หนึ่งคอยเคียงกันเปื้อน
- ขอบคุณมัญชุสร เพื่อนร่วมเรียนธรรมะที่กำลังฝึกวิทยายุทธ สมธิ ขันติ
อดกลั้น ‘เสียงสัปดาห์เสียง’ กับเจ้านายอยู่
- ขอบคุณลูกชายและน้องสาวผู้น่ารักทั้งหลายในแผนกงานของฉัน
ที่เอ่ยถ้อยคำจากใจด้วยข้อความเล็ก ๆ สั้น ๆ ทำให้เราได้ร่วมแจมความสุข
ด้วยกัน
- ขอบคุณ ทุกช่างภาพนิรนามผู้สร้างสรรค์ภาพทั้งงดงามราวปลิวมาจาก
สวรรค์มารวมกันอยู่ใน Shutter Stock ทำให้ฉันได้ฝันร่วมด้วย
- ขอบคุณคนที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ ขอให้คุณได้รับสิ่งดีดีในชีวิต

หนุ่ม : ฉันตัดต้นไม้ไปทำเฟอร์นิเจอร์ให้เธอไง
เธอจะได้มีตู้ โต๊ะ เตียงนอนให้สบาย

สาว : ฉันจะเอาของพวกนั้นไปทำไม ถ้าต้องตาย
ฉันต้องการออกซิเจน (O_2) ไว้หายใจ
ต้นไม้สร้างออกซิเจนนะ

ไม่มีวันที่ความหวังจะสิ้นสุดไป
ทุกเรื่องมีรอยร้าว
ทุกรอยร้าวมีแสงสว่าง
ให้สิ่งดีที่สุดในชีวิต
ลุดเข้ามาหาเราเสมอ
แสงสว่างแห่งความหวัง

ธรรมะ

ราคา 195 บาท

ISBN 978-616-90901-4-4

9 786169 090144